

Curierul ADVENTIST

Vremea Speranței

Anul LXXXI – Aprilie 2004 – nr.4

Publicația
oficială a
Bisericii Creștine
Adventiste de
Ziua a Șaptea din
România

Apare lunar, sub coordonarea
Comitetului Uniunii
Redactor-șef: Gabriel Dincă
Consultanți:
Adrian Bocăneanu, Teodor Huțanu,
Ioan Câmpian-Tătar,
Vasile Ciobanu, Pavel Memete,
Emilian Niculescu, Virgil Peicu,
Teofil Petre, Ernest Szász
Colaboratori speciali:
Ion Buciuman, Viorel Dima, Lazăr
Forrai, dr. Gily Ionescu, Cristian
Modan, Gheorghe Modoran,
Valeriu Petrescu
Director: Paul Csavdari
Tehnoredactare și grafică:
Ovidiu Floria
Corectură: Lori Gheorghită
Imprimare:
Casa de Editură „Viață și Sănătate”,
Str. Valeriu Braniște nr. 29,
Tel. 323 00 20; 323 48 95;
Fax: 323 00 40

Adresa Redacției:
Curierul Adventist,
str. Labirint 116,
Oficiu poștal 20,
cod 74124 – București
E-mail: curierul@adventist.ro
ISSN 1220-6725

- 3 Editorial
Balsam pentru suflet
Gabriel Dincă
- 4 Reportaj
Primele roade...
Valeriu Petrescu
- 7 Devoțional
Faceți fierul să plutească
Virgil Peicu
- 9 Reportaj
**O experiență
binecuvântată**
Leonida Ghioaldă
- 11 Vremea Speranței
Adierile primăverii
Costel Iosub
- 14 Spiritual
**Ce se întâmplă când se
roagă conducătorii?**
Gavin Anthony
- 17 Diverse
**Cine ne va despărți de
muzica lui Hristos?**
Benoni Catană
- 19 Stil de viață
În căutarea unui sens
Robert Rigsby
- 22 Răspunsuri la întrebări biblice
Natura lui Hristos
Angel Manuel Rodriguez
- 23 Pagina diasporei
**Madrid
Încercări și speranțe**
Interviu
- 25 Pagina pastorului
**Conducerea care rămâne
în veac**
Ion Buciuman
- 27 Pagina copiilor
Sunt om mare
Bonnie Walker
- 28 Știri
- 30 Pagina președintelui
Am fost bolnav...
Adrian Bocăneanu

Stimată redacție,

Sunt abonat la *Curierul Adventist* de peste treizeci de ani și îmi place să citesc articole scrise în această revistă.

În ultimii ani, am constatat o creștere continuă a calității revistelor și a conținutului lor, dar... nu pot să mă fac că nu observ modul prin care ați încercat în acest an să veniți în ajutorul celor cu posibilități reduse, prin faptul că un abonat primește lunar o revistă cu 32 de pagini în condiții grafice deosebite, la prețul de 13.333 de lei. Este cu adevărat o mare favoare, o mare realizare obținută de dumneavoastră în folosul cititorilor.

Meritați toate felicitările pentru varietatea articolelor, pentru conținutul lor profund spiritual.

Dacă ar fi să mă refer la *Curierul Adventist* nr. 3/2004, vă asigur că mi-ar fi greu să mă opresc la o singură temă, la un singur subiect.

„Adu în casa ta...” (Adrian Bocăneanu) mi se pare că reflectă cel mai bine pe credinciosul care-L iubește pe Dumnezeu, prin faptul că iubirea Sa se răsfrânge și pe orizontală, la semenul ajuns în nevoie, într-o situație disperată. Pe această cale, Dumnezeu este preamărit, iar copiii Săi de pe pământ prezintă omenirii adevăratul Său caracter.

Îmi permit și o recomandare pentru revista *Curierul Adventist*: o pagină din fiecare număr să fie destinată tineretului. Un dialog cu tinerii. Urmărirea creșterii lor spirituale, pentru că ei sunt biserica de mâine.

Anton Dascălu, Piatra-Neamț

Stimată soră Eugenia Gheorghită,

Apreciez interesul dumneavoastră pe care îl aveți față de *Curierul Adventist* și în mod special față de misiunea bisericii. Vă mulțumim pentru răspunsul pe care ni l-ați oferit la întrebarea „Ce înseamnă Biserica Adventistă în societate?” Dorim ca aceste gânduri să vă călăuzească întreaga viață.

Redacția

Balsam pentru suflet

Zilele pe care le trăim ne confruntă cu experiențe la care nu ne-am fi gândit niciodată. Atentate sinucigașe, războaie interetnice, conflicte religioase, boli incurabile, accidente pe uscat, pe mare și în aer, practic lupte vizibile și invizibile la tot pasul. Crizele spirituale, economice, sociale se înmulțesc tot mai mult și, în astfel de timpuri, suntem chemați să trăim prin credință. Dar cum se manifestă credința noastră? Ce facem când suntem nedreptățiți? Ce spunem și cum gândim când cei apropiați ne părăsesc?

M-am frământat mult să găsesc răspunsuri la aceste întrebări și la multe altele, dar n-am găsit nici unul care să mă ajute până n-am ajuns să privesc mai de aproape clipele jertfei Domnului Hristos. De aceea, vă invit să mergem împreună la Golgota pentru a medita la dragostea nemărginită a lui Dumnezeu, la experiența crucificării Mântuitorului. La Golgota, mesajul cerului ajunge la noi cu cea mai mare intensitate. La cruce descoperim cea mai profundă predică și cel mai actual mesaj care ne-a fost dat să ascultăm vreodată. Jertfa Domnului Hristos ne dă putere să biruim orice încercare și orice suferință din viața noastră. Acest unic și dureros amvon ne ajută să privim și să trăim viața dintr-o perspectivă cerească.

În fața torturii inimaginabile a crucificării, cuvintele rostite de Mântuitorul pe cruce se revarsă ca un balsam alinător asupra tuturor celor ce caută ajutorul divin. Atunci când mâinile și picioarele Lui erau străpunse de cuie, când coroana de spini făcea ca sângele să curgă pe fața Sa, când vorbele batjocoritoare și glasurile oamenilor erau la unison, strigând: „La moarte cu El!”, se aude cea mai frumoasă rugăciune a tuturor timpurilor: „Tată, iartă-i, căci nu știu ce fac!”, se aude cea mai frumoasă făgăduință rostită pentru tâlharul care s-a pocăit: „Adevărat îți spun astăzi că vei fi cu mine în rai”. Aceste cuvinte neobișnuite depășesc orice așteptare. În aceste momente de agonie nu găsim nici un cuvânt de respingere, nici un cuvânt de indignare, ci numai cuvinte pline de dragoste, lumină și har. În timpul unor suferințe cumplite, în timpul agoniei dintre viață și moarte, El Se îngrijește de nevoile crucificatorilor săi, ale tâlharilor de pe cruce, ale mamei Sale și ale ucenicilor Săi iubiți. Deși avea toate argumentele pentru a

cere socoteală de actele iresponsabile la care era supus, Domnul Isus alege să Se roage pentru cei care L-au pironit pe cruce. Dragostea Lui s-a manifestat permanent față de cei pe care venise să-i mântuiască. Nimic nu l-a împiedicat să arate altceva față de prigonitorii Săi decât ceea ce era, și anume un Mântuitor plin de iubire.

Prin jertfa Sa, Domnul Isus ne oferă un exemplu despre modul cum trebuie să iubim, să iertăm, să răbdăm, să trăim prin credință și cum să murim cu o deplină încredere în speranța învierii.

În contrast cu acest mesaj, auzim aici declarații de avertizare și mărturii care ne cheamă la o adâncă cercetare de sine. „Să nu ai nimic de-a face cu omul acela”, spune soția lui Pilat. „Am vândut sânge nevinovat”, strigă Iuda în agonia remușcărilor sufletești. „Acest om nu a făcut nimic rău”, spune tâlharul de pe cruce, iar centurionul roman adaugă: „Cu siguranță, acest om a fost nevinovat”.

Jertfa Domnului Hristos pe cruce reprezintă cea mai puternică forță de atracție. Dragostea Lui față de noi atinge apogeul în jertfa de la Golgota și este modelul desăvârșit al unei vieți după voia lui Dumnezeu.

Dacă treceți prin suferințe fizice, priviți la cruce și veți primi mângâiere și încurajare! Isus ne înțelege și este lângă noi pentru că El a cunoscut amărăciunea vieții de pe pământ. Dacă aveți dureri sufletești, veniți și veți fi alinați de Acela care a cunoscut într-o măsură mult mai mare durerea sufletească. Dacă sunteți zdrobiți de nedreptatea din jurul vostru, Isus ne spune că și în astfel de momente viața are sens, dacă manifestăm iubirea cerului. Dacă ați fost înșelați și trădați de cei pe care i-ați iubit, Isus ne oferă un model de trăire plină de speranță chiar și în astfel de condiții. Cuvintele Domnului rostite pe cruce ne învață cum să iertăm păcatele celor care ne aduc multă suferință și chiar moartea, cum să ne încredem în Tatăl nostru în orice situație a vieții, cum să răbdăm și cum să iubim, cum să slujim și cum să sperăm într-o experiență mai frumoasă chiar și atunci când nu mai înțelegem nimic. În lumina crucii, încercările și dificultățile, durerea și umilința vor fi văzute ca pași care ne apropie mai mult de cer. Veșnicia ne va sta la dispoziție pentru a aprofunda și a aprecia toate nuanțele iubirii divine.

Gabriel Dincă

redactor-șef

PRIMELE ROADE...

Valeriu Petrescu

director,
Departament
Școala de Sabat /
Lucrarea Personală,
Uniunea Română

N-au trecut decât două săptămâni de când a sosit, în campusul de la Cernica, un grup numeros de oaspeți, gata să-și înceapă aventura spirituală românească, și iată că primele roade pot fi deja întrezărite.

Au fost două săptămâni pline de evenimente și de binecuvântări deosebite din partea lui Dumnezeu. Oaspeții noștri – veniți în România să trăiască pe viu experiența unei întâlniri cu oameni doriți de a afla despre Dumnezeu și despre mântuire – și bisericile care au organizat întâlnirile de prezentare a Evangheliei, pe de o parte, și Duhul lui Dumnezeu, care a mișcat inimile a mii de oameni care seară de seară și-au lăsat treburile și au venit să asculte vestea bună, pe de altă parte, de fapt toți, oaspeți, gazde, Duhul lui Dumnezeu și îngerii, au fost de aceeași parte, de partea adevărului și a dreptății!

Acum oaspeții au plecat, deși o parte din sufletul lor a rămas aici. Serile de împărtășire a adevărului mântuitor s-au sfârșit. Speranța mea este ca acest eveniment să fie doar un început, fiindcă aceasta este misiunea noastră permanentă: „Duceți-vă și faceți ucenici...”

Am avut privilegiul să văd pe viu 39 din cele 117 locuri unde s-au întâmplat toate aceste lucruri și trebuie să spun că am simțit că Dumnezeu are încă o mare lucrare de făcut aici, în România. Am văzut lucruri

aproape de necrezut, care mi-au întărit încă o dată convingerea că vremea vestirii Evangheliei nu a trecut, ci, dimpotrivă, abia acum stă să înceapă. Peste tot am fost întâmpinat cu aceleași cuvinte: „Au venit mult mai mulți ascultători decât ne-am așteptat!” Cred lucrul acesta fiindcă ceea ce ne trebuie, fiecăruia dintre noi, este o mai mare măsură de credință.

N-am putut decât să mă minunez când am văzut în biserica din Țolici, județul Neamț, peste o sută de săteni adunați acolo, iar într-o încăpere alăturată, mai mult de o sută de copii stând claie peste grămadă și cântând cu însuflețire. Și asta într-o comunitate care număra 13 (treisprezece!) membri. Media participării în acest sătuc, unde există două biserici penticostale, una baptistă, una de creștini după Evanghelie, evident, una ortodoxă și una adventistă doar de anul trecut, a fost de 102 adulți. Aproximativ 10 vizitatori pentru fiecare membru al bisericii.

Am mai descoperit că oamenii au venit în bisericile noastre indiferent de calitatea, pregătirea sau experiența vorbitorilor. Altfel nu pot să-mi explic cum anume, la Mihăilești, județul Buzău, în fiecare seară, veneau 60-70 și chiar mai mulți vizitatori neadventiști să asculte o bătrânică simpatcă, în vârstă de 79 de ani, care este departe de a fi un vorbitor eloc-

vent. Dar oamenii au venit seară de seară și numărul lor a crescut constant. Și asta într-o comunitate care are vreo 10 membri din localitatea respectivă.

Cultural, între 40 și 70 de participanți. Vorbitorul? Un tânăr de 20 de ani din Germania...

Am întâlnit și alte lucruri miraculoase. La Târlungeni, județul

de bine primit de comunitate și a devenit atât de interesat de adevărurile prezentate, încât în Sabat a adus-o și pe soția lui!

Mi s-a spus că la Sângeorgiu de Pădure, unde există doar 6 adventiști, audiența a crescut în fiecare seară, trecând mult de 100 de persoane în multe seri, media fiind de 95 de participanți. Ca rezultat, 10 persoane s-au înscris deja la clasa de botez și alți 27 vor participa la alte seminarii biblice. Nu m-aș mira ca, foarte repede, acolo să se înființeze o biserică adventistă.

Într-o seară, am asistat la Roși-ori de Vede la prezentarea avocatului Mark Hitman. Desigur, un avocat este obișnuit să vorbească în public, totuși n-am putut să nu fiu încântat de modul prietenos și plin de viață în care vorbea despre adevărurile mântuitoare. Într-o biserică micuță din Muntenia, la Vul-

Ralph Robertson – Alexandria

Nu m-am mirat prea tare când l-am întâlnit la Orăștie pe primul orașului participând la întâlniri. În definitiv, și primarii sunt oameni care au nevoie de mântuire. Trebuie doar cineva care să-i invite să participe. Și acolo vorbitorii erau novici, doi tineri de 17 ani care erau la prima lor experiență de acest fel. De fapt, nu spune Domnul că „nu prin putere, nici prin tărie, ci prin Duhul Meu”?

Am fost copleșit să văd la Vișeu o biserică ticsită de lume. Vorbitorul – un om de afaceri spaniol, nu un pastor... Comunitatea Vișeu este ea însăși numeroasă, având 325 de membri, dar au fost seri în care numărul oaspeților a trecut de 200, media prezenței oaspeților fiind de 143. De fapt, acolo, în sală, se află încă o potențială biserică. N-am putut ajunge și regret, dar mi s-a povestit la prima mână despre o mică localitate clujeană, Pata, unde cândva a existat o biserică adventistă, dar astăzi nu mai avem decât 3 membri. În fiecare seară au fost prezenți, la Căminul

Brașov, am putut vedea un traducător extrem de competent și bine familiarizat cu subiectele prezentate. Părea să fi făcut

Paul Chase – Comișani

lucrul acesta de nenumărate ori. Spre surprinderea mea, am aflat că nu este adventist, că a luat pentru prima dată contact cu biserica noastră doar în ziua când a început seria de prezentări, fiindcă, în disperare de cauză, pastorul a găsit într-un ziar oferta lui de traducător. Era un tânăr profesor care a fost atât

cana, am descoperit un alt vorbitor extrem de plăcut și plin de viață, o doamnă în vârstă de 58 de ani, căreia nu i-aș fi dat mai mult de 35, cu atâta energie și entuziasm prezenta Scriptura. Nu întâmplător, acolo erau și foarte mulți oaspeți. De fapt, erau tot atâția oaspeți cât membrii bisericii...

Sala bisericii din Suceava a fost atât de plină cum n-am mai văzut-o de la inaugurare. Acolo a predicat Gabriel Maurer, secretarul Diviziunii Euro-Africa.

ajuns decât la Poroschia, unde două surori, Zilene și Cristina Dena, prezentau împreună solia, în timp ce o altă Cristină traducea. Mi-ar fi plăcut să mă aflu

Moisei

M-am simțit copleșit de numărul celor care participau, doritori să afle adevărul despre Isus. Era pentru ei „Vremea Speranței”. Sper și eu că biserica va ști să le ofere un climat plăcut și ospitalier, ca să nu se mai simtă oaspeți, ci să devină „împreună cetățeni cu sfinții, oameni din casa lui Dumnezeu”. Și cred că Duhul lui Dumnezeu va face ca toți cei care au participat la aceste prezentări ale adevărului să devină „de-ai Casei”.

De două ori l-am văzut pe Ralph Robertson predicând în aceeași seară, la ore diferite, în Alexandria și Țigănești, și mi-a mărturisit că este plin de bucurie să facă acest lucru pentru Dumnezeu și pentru cei veniți să asculte vestea bună a salvării. Într-o seară, pe drumul de la Alexandria la Țigănești, mașina în care se afla a fost implicată într-un ușor accident, dar nici acest lucru, nici oboseala nu l-au împiedicat să fie prezent la datorie.

Din păcate, n-am reușit să văd cu ochii mei mai multe biserici în care au fost aceste ocazii binecuvântate. Aș fi vrut să pot fi la Craiova, să-l ascult pe fratele Radu Ștefan, dar n-am

la Târgu-Neamț, să-l ascult pe prietenul meu Andrei Tajti, dar n-am putut fi decât la Bobulești, Botoșani, unde patru americani lucrau împreună într-o micuță comunitate de țară. M-am întâlnit fugitiv cu unul dintre colegii de la Seminar, Gabriel Bârsan, și mi-ar fi plăcut să-l aud predicând la Curtea de Argeș.

Cornel Dobre – Ploiești

Plănuisem să ajung la Viile Noi, să-l ascult pe Gilles Georges, pastorul bisericii din Paris, unde funcționează și comunitatea românească, dar m-am oprit la Pierșinari, unde am văzut o numeroasă audiență neadventistă, printre care pe un proprietar de bar din sat, care seară de

seară închidea barul ca să vină la biserică și să asculte prezentarea.

M-ar fi interesat să văd ce se întâmplă la Cristorel, Cluj, unde prezența adventistă este foarte firavă, dar n-am ajuns decât la Apahida, unde fratele Iosif Suciuc împreună cu soția lucrau cu spor pentru vizitatorii comunității, ajutându-l pe vorbitor cu tot ce era necesar.

Credeam că voi ajunge în Bihor, dar a trebuit să mă opresc la Simeria, unde am văzut un american de origine asiatică, Robert Phang, plin de aceeași dorință de a împlini trimiterea divină de a merge „la orice neam, seminție, limbă sau norod”. Mi-aș fi dorit să ajung la Noul Săsesc sau la Sighișoara, să văd cum e când predică o soră, dar am văzut același lucru la Râșnov, unde Doris Czetl, secretara fratelui Gabriel Maurer, părea să nu aibă emoții.

De fapt, aș fi vrut să fiu peste tot, ca să văd modul miraculos în care Dumnezeu cheamă la mântuire tot felul de oameni care abia așteaptă să-L descopere. Mi-ar fi plăcut să aflu toate istoriile de viață ale tuturor vizitatorilor care seară de seară au descoperit că pentru ei este „Vremea Speranței”. Dar n-a fost posibil. Cred însă că dumnea-voastră, membrii bisericii, vă puteți umple inimile cu mult mai multe bucurii, participând activ la această lucrare de a-i conduce pe oameni către adevărata speranță, care este Mântuitorul.

Cred că pentru Biserica Adventistă din România a venit cu adevărat vremea speranței, ba chiar vremea certitudinii că Dumnezeu își va împlini făgăduința: „... voi turna Duhul Meu peste orice făptură. Fiii și fiicele voastre vor prooroci, bătrânii voștri vor visa visuri și tinerii voștri vor avea vedenii” (Ioel 2,28).

Roadele au început să apară... Trebuie doar culese!

FACEȚI FIERUL

SĂ PLUTEASCĂ

— Domnule pastor, învățăturile acestea ar trebui strigate-n gura mare, zise unul dintre ascultători.

— Credeți? i-am zis eu.

— Da, cred și știu că orice om ar trebui să le cunoască. Asta ar mai...

— Nu sunt ușor de înțeles, interveni un altul, funcționar la o bancă.

— Nu-i ușor, dar... trebuie să plutească odată fierul ăsta, zise primul vorbitor și arătă cu degetul la cap.

— Da, așa este, uneori înțelegerea noastră e greu de urnit, ca un fier ruginit, am zis eu, ca să temperez discuția.

— Chiar dacă e greu, domnule pastor, faceți fierul să plutească!

Multă vreme mi-a sunat în minte îndemnul acelui ascultător: „Faceți fierul să plutească!”

Într-o zi, am descoperit că Domnul ne-a încredințat această misiune.

În 2 Împ. 6,1-6 ni se relatează o întâmplare care a avut loc pe vremea lui Elisei, în campusul fiilor proorocilor. Unii comentatori sugerează că ar fi vorba de locuința bătrânului profesor. Unuia dintre studenți i-a venit ideea unui TinSerV, așa că au plecat împreună cu profetul la Iordan, acolo unde se învolburau apele. În spiritul de concurență tinerească, fiecare alegea copacul cel mai bun, mai drept și mai ușor. „Și pe când tăia unul din ei o bârnă, a căzut fierul de la secure în apă. El a strigat: „Ah, domnul meu, era împrumutat!”

Securea de fier nu sare din lemn așa, deodată. Mai întâi se slăbește, îi sar penele, se mișcă, adică dă de veste că ceva nu este bine.

În acest caz, purtătorul securii de fier trebuie să se oprească și să ia măsuri.

Tânărul slujitor n-a făcut lucrul acesta.

Poate că, din pricina competiției cu ceilalți colegi, a primit ucigătoare sugestie: „Las' că merge și așa!” Oricum, a neglijat și avertismentul biblic din Deut. 19,5, care-i vorbea clar: „Așa, de pildă, un om se va duce să taie lemne în pădure cu un alt om; ridică securea cu mâna, ca să taie copacul, fierul scapă din coadă, lovește pe tovarășul lui și-l omoară. Atunci el să fugă într-una din cetățile acestea (de scăpare) ca să-și scape viața.”

Când a înțeles pericolul prin care a trecut, tânărul fiu de prooroc a strigat disperat la Elisei: „Ah, domnul meu, era împrumutat!”

Abia atunci a înțeles tânărul că un slujitor al Domnului nu trebuie să lucreze cu unelte împrumutate, oricât de ascuțite și lucitoare ar fi, orice marcă ar avea. Nu poți face lucrarea Domnului cu spirit împrumutat, duh împrumutat, cuvânt împrumutat, imagine împrumutată, haine albe împrumutate... El trebuie doar să asculte invitația: „Te sfătuiesc să cumperi de la Mine...” Este salvatoare înțelepciunea că știe la cine să strige, că avea un „Domn” al lui, că Domnul era Domnul lui, care nu era departe și pe care-L știa cu el.

„Omul lui Dumnezeu a zis: 'Unde a căzut?' Și i-a arătat locul.”

Uneori, nici omul lui Dumnezeu nu cunoaște locul unde au loc pierderi importante. Înțelegem dar că este important să știm exact locul unde am pierdut ceva. Este grav să nu știi unde ai pierdut ceva de preț. Să nu știi unde ai pierdut legătura cu Dumnezeu, spiritul misionar, bunătatea, temerea de Domnul, siguranța, speranța sau

Virgil Peicu

președinte,
Conferința Oltenia

bucuria vieții! Dacă nu știu unde am pierdut pe Domnul, voi trăi trista experiență a lui Iosif și a Mariei, care nu știau unde L-au pierdut pe Isus. Așa că L-au căutat disperați trei zile prin diferite locuri, fără să-L găsească, descoperindu-L în final la Templu, acolo unde de fapt Îl și pierduseră.

Întrebarea profetului: „Unde a căzut?” este extrem de importantă, deoarece de acolo trebuie să înceapă salvarea, ridicarea și plutirea, exact de unde a căzut.

„Și i-a arătat locul...”

Ne mirăm poate de ce a fost nevoie de o minune, când ar fi putut intra câțiva înotători să cerceteze locul până-l găseau – doar trăiau pe malul râului.

Pierderea personală n-o poți lăsa pe mâna altuia. Doar tu și Domnul tău puteți face ceva.

„Atunci Elisei a tăiat o bucată de lemn, a aruncat-o în locul acela și fierul de la secure a plutit pe ape.”

Bucata de lemn arată oare că până și fierul trebuie să se întoarcă la misiunea lui firească – de a fi de folos altora?

Tăierea lemnului, desprinderea lui din rădăcină să însemne oare că, pentru a face să plutească fierul, este nevoie de sacrificiu? Să-ți lași la o parte familia, liniștea, uneori plăcerile și chiar creșterea spre înaltele cunoașteri pentru a te arunca în valurile Iordanului ca să salvezi fierul?

Deodată s-a întâmplat minunea. Fierul înfrânge gravitația și se ridică. Puterea lui Dumnezeu îl ridică deasupra apei, mișcată de ruga și dorința fierbinte a tânărului profet, care dorea să salveze fierul. Unei asemenea dorințe, puterea Domnului răspunde.

lumea. Ajută-l să se despartă de cele lumești. Nu-i destul să plutească, trebuie să se înalțe...

„... a întins mâna și l-a luat...”

De obicei, fierul e rece, dar se poate încălzi. El împrumută căldură de la o mână caldă, întinsă. Mâna l-a luat și l-a apropiat de sine, de inimă. Ceilalți l-au înconjurat cu bucurie, cu prietenie, îl priveau și Îl lăudau pe Iehova. În fața lor se afla un fier care a plutit pe ape.

Cine este fierul? Pe cine simbolizează?

Am numărat în Biblie 57 de texte care folosesc cuvântul „fier”, în descriere directă și metaforică. Simbolic, este folosit să sugereze: idoli, încercarea, asuprirea, robia, nimicirea, închisoarea, nelegiuirea, zgura sau ceea ce lepezi, mândria și orgoliul. Cele mai multe texte sunt în cartea lui Daniel, în legătură cu marele Imperiu Roman. În Daniel, fierul simbolizează legea, autoritatea și Imperiul Roman.

Spiritul acestui imperiu este presărat din plin în societatea modernă. Autoritatea și justiția fierului roman stau la baza autorității și justiției moderne. Orice student la Drept este familiarizat de la început cu „Dreptul Roman”.

Autoritățile și justiția „fierului” sunt azi reprezentate de autoritățile mari și mici ale țării.

Relația cu „fierul”, cu autoritățile, stă la baza realizării multor planuri ale noastre, ca biserică. Cu aceasta începe orice program social, de aici pornește reușita programelor radio sau TV sau orice program de intervenție în afara bisericii.

Am convingerea că a sosit timpul când biserica trebuie să dea atenție sporită acestui segment de semeni ai noștri.

Faceți fierul să plutească de uimire, de bucurie, de speranță! Aproiați-l de Prooroc, căci Isus a fost numit „Proorocul cel așteptat în lume”! (Ioan 6,14).

TinServ în acțiune

Trebuie totuși să cunoști locul. Acolo unde a căzut trebuie căutat. Dacă s-a întâmplat la capitolul „studiu”, de aici trebuie să înceapă plutirea. Dacă a căzut la „cinste” sau la capitolul „pofte”, „egoism” sau „lăcomie”, de acolo trebuie să înceapă ridicarea. E zadarnic să cauți în altă parte.

„Apoi a zis: 'Ridică-l' și a întins mâna și l-a luat.”

Nu e destul ca să plutească fierul. Nu aici se oprea ruga și dorința profetului. Nu i-ar fi folosit la nimic dacă ar fi văzut fierul plutind și dus mai departe de ape.

„Ridică-l!” – scoate-l din ape. În Scriptură, „apa” simbolizează și

O experiență binecuvântată

Simțind greutatea trimeriei din partea Domnului pentru vestirea Evangheliei, precum și solemnitatea timpului pe care îl trăim, ne-am unit eforturile în această iarnă pentru a prezenta o serie de conferințe biblice, sub călăuzirea lui Dumnezeu. Implorând puterea Duhului Sfânt, pastori, studenți ITA, membri laici, tineri s-au implicat cu dăruire în programul „Vremea Speranței”, pentru a strânge secerișul Domnului. În perioada 20 februarie-6 martie, ne-am bucurat și de ajutorul unor evangheliști din străinătate, care ni s-au alăturat în această minunată lucrare.

Cernica – 18 februarie

Am trăit cu atâta emoție ziua întâlnirii cu evangheliștii de peste ocean, deși mă pregătisem sufletește pentru aceasta. M-am rugat mult pentru ceea ce Dumnezeu avea în planul Său pentru noi. Cu toate acestea, nu-mi puteam ascunde semnele de întrebare, căutările, reținerile... Încercam să cuplez în imaginația mea chipurile lor – bărbați, femei, tineri, vârstnici, negri, albi, asiatici – cu bisericile care îi așteptau și care doreau o experiență specială în domeniul misiunii evanghelis-tice. Dincolo de puterea imaginației (m-am convins încă o dată că „gândurile Mele nu sunt gândurile voastre”), era certitudinea că Dumnezeu avea un plan mai bun pentru noi și am spus în taina cugetului: „Facă-se voia Ta!”

Primele zile

Am așteptat cu nerăbdare primele vești care au adus multă bucurie pentru toți. Am simțit că se întâmplă ceva deosebit, că ceva din cer a coborât pe pământ. Am simțit

mai mult ca altă dată că Dumnezeu vrea să-i trezească pe oameni, descoperindu-le adevărul mântuirii. De asemenea, am înțeles că, atunci când omul se așază în mâna lui Dumnezeu pentru a fi folosit în vederea vestirii Cuvântului, Duhul Sfânt oferă puterea necesară pentru o lucrare care depășește cu mult planurile și așteptările omenești. Au avut loc experiențe uimitoare, când inimi deschise în fața puterii Evangheliei au fost umplute de pacea și bucuria împăcării cu Dumnezeu, devenind astfel dovezi vii ale iubirii divine.

Mihăilești

Nu am ales să scriu despre Mihăilești pentru că nu aş putea sau nu aş avea ce să scriu despre celelalte comunități, angajate cu același zel în această extraordinară misiune de extindere a lucrării Domnului. Ceea ce m-a determinat la aceasta și m-a impresionat profund a fost sora Geraldine Tully, care, la vârsta de 79 de ani, a făcut un efort fizic pe care cred că numai

Leonida Ghioaldă

*secretar,
Asociația Pastorală,
Conferința Muntenia*

Geraldine Tully în timpul conferinței biblice

dragostea față de Dumnezeu și față de oameni îl poate motiva atât de puternic. Cu părul cărunt, dar fața radiind de bucuria de a trăi, cu pasul atent și mersul puțin legănat, ne-a demonstrat că vârsta nu poate fi un impediment în calea răspunsului: „Iată-mă, trimite-mă!” la chemarea lui Dumnezeu, dacă inima este cu totul a Lui. Cu glasul-i cald, plăcut, cu fața destinsă și zâmbind amabil tuturor, a prezentat solia Scripturii cu atâta siguranță și cu atâta convingere, încât i-a cucerit din prima seară pe cei prezenți, adventiști și neadventiști deopotrivă. Comunitatea Mihăilești are doar 16 membri, dar numărul vizitatorilor a fost în medie de 60 de adulți în fiecare seară și peste 20 de copii. Sala a fost de fiecare dată plină și Cuvântul lui Dumnezeu, care aduce speranță în sufletele oamenilor, a fost semănat cu multă rugăciune, cu multă dragoste și arătându-se frumusețea părtășiei zilnice cu Domnul Isus. La sfârșitul fiecărei prezentări publice, sora Geraldine comunica deschis cu participanții, apropiindu-se de ei, îmbrățișându-i cu iubire părintească pe tineri și pe copii, câștigând simpatia și admirația tuturor. Pe mulți i-a vizitat acasă, rugându-se pentru ei, încurajându-i să se apropie de Dumnezeu, care este gata să-i primească în brațele Sale iubitoare. S-au creat legături de suflet atât de puternice, încât toți au regretat că perioada evanghelizării s-a încheiat parcă prea repede.

După ultima prezentare, la sfârșitul unei zile cu programul foarte încărcat, deși epuizată fizic, a avut amabilitatea să răspundă la câteva întrebări.

L.G.: Ne spuneți câteva cuvinte despre dumneavoastră?

G.T.: M-am născut în statul Texas, apoi m-am mutat împreună cu părinții în New Mexico. Aici, împreună cu soțul meu, am avut o mică fermă. Am doi copii, unspre-

zece nepoți și șase strănepoți. Soțul meu a murit în anul 2000 și de atunci sunt singură, înconjurată de familie, la care țin foarte mult.

De când lucrați ca evanghelist?

De o lună de zile. Prima experiență de acest gen, prima expunere a adevărilor Bibliei în public a fost la Mihăilești, în România. A fost ceva cu totul deosebit. Dar vreau să vă spun că la vârsta mea a trebuit să-mi iau măsuri preventive. Am venit împreună cu nepoata mea Lisa, care m-a ajutat cu aparatura tehnică, dar care era pregătită să mă înlocuiască în cazul unor situații speciale privind sănătatea mea. Mulțumesc lui Dumnezeu că nu a fost nevoie. Am simțit că El m-a întărit.

Spuneți-mi, vă rog, vârsta dumneavoastră constituie un avantaj sau un dezavantaj pentru o evanghelizare de succes?

Atâta timp cât te poți mișca, nu văd să fie vreo barieră pentru implicarea în lucrarea lui Dumnezeu. Aș considera totuși că, după atâția ani de viață, am învățat să iubesc pe Dumnezeu și pe oameni. De asemenea, experiența în comunicarea cu oamenii se capătă în timp. Pot spune că mă simt privilegiată în acest sens.

Ați avea un sfat, un îndemn pentru cei care au ieșit la pensie?

Îmi cereți un lucru cam greu. Aș putea totuși să-i îndemn pe cei sănătoși, care se pot deplasa, să se implice în lucrarea Domnului, ca să rămână cu inima tânără. Pentru oricine este ceva de făcut. Biblia ne spune că nu este dragoste mai mare decât ca cineva să-și dea viața pentru semenul său. Isus a făcut-o. Putem să păstrăm doar pentru noi un asemenea dar?

Ce impresie aveți despre România?

N-am avut timp să văd prea multe, dar îmi plac oamenii. Pot să spun că mi-am format aici o nouă familie.

Vă gândiți să reveniți la Mihăilești?

Cu toată inima îmi doresc să revin. Mi-ar plăcea în timpul verii, dar, financiar, nu cred că este posibil.

Ne vom ruga și, dacă va fi în planul lui Dumnezeu acest lucru, ne vom bucura foarte mult. Oricum, vă mulțumesc din toată inima și vă doresc sănătate și belșug de binecuvântări cerești.

În urma acestor conferințe biblice susținute la Mihăilești, 20 de persoane și-au exprimat dorința de a continua studiul Scripturii, 8 dintre acestea fiind hotărâte să încheie legământ cu Dumnezeu prin botez. Pastorul comunității, fratele Benu Mărgărit, obosit, dar fericit, mi-a spus: „Mulțumim lui Dumnezeu pentru experiența deosebită pe care ne-a oferit-o prin prezența sorei Geraldine între noi; mulțumim tânărului Ionuț Vrabie pentru asigurarea traducerii și, de asemenea, mulțumim membrilor de la Căldărușanca, Pitulicea și Limpeziș pentru sprijinul pe care ni l-au acordat. Sunt convins că membrii laici în mâna lui Dumnezeu vor face încheierea lucrării.”

Îmi amintesc următorul pasaj inspirat: „Astăzi, vestitorii crucii merg din oraș în oraș și din țară în țară, pregătind calea pentru a doua venire a Domnului Hristos. Stindardul Legii lui Dumnezeu este înălțat. Spiritul Celui Atotputernic mișcă inimile oamenilor și aceia care răspund influenței Sale devin martori pentru Dumnezeu și pentru adevărul Său. În multe locuri, pot fi văzuți bărbați și femei consacrați, vestind și altora lumina care le-a făcut clară calea spre mântuire prin Hristos.” (Faptele apostolilor, p. 44)

Doamne, fii laudat pentru minunile pe care le faci pentru noi și Te rugăm să ne ajuți să ducem la bun sfârșit ceea ce s-a început. Amin!

Adierile

Sau „Vremea Speranței”, sau timpul când Domnul Își aduce aminte de îndurările Sale așa cum Îl ruga Habacuc, sau... nu știu cum ar putea fi numit mai bine acest timp special. Pentru Conferința Moldova, valul de oaspeți veniți de departe să aducă vestea bună a creionat una dintre trăsăturile Anului Mondial al Misiunii. La noi au venit 17, în frunte, și la propriu, și la figurat, cu fratele Gabriel Maurer, secretarul Diviziunii. Foarte diferiți în ce privește vârsta, ocupația, originea etnică sau locul unde trăiesc, dar la fel de hotărâți să slujească pe Dumnezeu și pe semenii. Au făcut-o cu mult sacrificiu, cu dăruire, dar și folos, așa încât ne-au surprins așteptările. Când fratele Robert Folkenberg și-a prezentat planul, cu mențiunea că majoritatea celor care vin ca evangheliști nu au experiență și mulți nu au predicat niciodată, entuziasmul nostru a suferit destul de mult. Nici eficiența conferințelor publice din ultimul timp nu dădea prea multă speranță. Dar, la gândul că ceva prea rău nu va ieși din asta și că e rândul nostru să-i sprijinim pe cei care ne-au sprijinit de multe ori, că trebuie să fim ospitalieri, provocarea a fost acceptată. Și am trăit de fapt experiența celor din vechime, care „au găzduit fără să știe pe îngeri”. O istorie cu adevărat sfântă s-a născut în fiecare loc în care au lucrat și ne dă dreptul să-i considerăm trimișii cerului.

Lăsați-mă să le amintesc numele și să spun câteva cuvinte în dreptul lor. La Adjud, sora Christy Briano, graficiană de profesie, a adus realmente „în inima ascultătorilor simțământul prezenței lui Dumnezeu”. Deși a predicat pentru prima dată, am văzut puțini evangheliști care să facă apeluri cu așa putere.

Localitatea Bobulești a fost binecuvântată cu o echipă de 4 oaspeți, condusă de dr. William Hardt. Au fost apreciați și au lăsat bucuria înnoirii în această comunitate de la marginea țării.

Pastorul Edward Brown a adus spiritul, trăirile intense afro-americane la Moinești. S-au simțit bine unii cu alții și fratele a promis că va reveni.

Pastorul John Bechtel primește aprecierea prietenilor pentru sensibilitatea, deschiderea și atitudinea iubitoare față de oameni.

Asistentul Tulio Robinson a lucrat la Țolici, unde nu i s-a potrivit doar numele. Consideră audiența în număr foarte mare ca o binecuvântare și îi promite Domnului că acesta a fost doar debutul.

La Tg.-Neamț, Andrei și Ingrid Tajti s-au completat ca să le ofere ascultătorilor vestea bună pentru suflet, dar și pentru trup. Seriozitatea cu care au lucrat s-a văzut în dublarea numărului de ascultători.

Pastorul Anthony Jasper a muncit cu multă pricepere la Săveni, lăsând un frumos număr de hotărâți pentru Hristos, cărora le-a promis că va reveni la botez.

Pastorul Gabriel Maurer onorează comunitatea și oaspeții din Suceava. „Profilul său profund spiritual, prezentarea hristocentrică, încrederea în Dumnezeu, comportamentul de adevărat creștin” au avut ca răspuns cea mai bună participare. Cele 10 botezuri și multe hotărâri i-au înșeninat și mai mult fața.

La Tg.-Bujor, profesorul Mark Rind a adus multă bucurie comunității. Cele 9 persoane câștigate pentru Hristos înseamnă un dar special pentru acel loc.

Pastorul Jim Lorent a lucrat la Pechea, infirmând teama că acolo nu se va petrece mare lucru și afirmând încă o dată „că bunătățile Domnului nu s-au sfârșit încă”.

Inginerul informatician Dean Hamilton și-a lăsat firma cu cei 600 de angajați și a venit la Bârlad, pentru ca Domnul să demonstreze că și casa de acolo poate fi arhiplină, chiar dacă e mare.

Pastorul Mark Duarte a fost, la Poieniști, veselia întruchipată și a molipsit multe suflete de bucuria mântuirii.

Doctorii de origine japoneză Andrei Tio și Peter Yoshida au adus vindecare pentru suflet și trup celor din Albești și Pogana.

primăverii

Costel Iosub

director,
Departament
Școala de Sabat /
Lucrarea Personală,
Conferința Moldova

Botezul celor 7 persoane în comunitatea mică din Pogana, dar și cei peste 20 care s-au decis reprezintă o dovadă a ceea ce poate face Dumnezeu.

La Satu Costii, seriozitatea și dăruirea familiei Gabi și Elena Constantinescu au fost răsplătite de Dumnezeu din plin.

Fratele Drago Obradovic a venit din Croația la Fălticeni, arătând că simte împreună cu frații de suferință, aducând vestea bună a eliberării.

Fratele Errol Perilla a împropătat speranța puținilor membri din Bucecea, dar și a celor peste 100 de oaspeți care au participat la aceste întâlniri.

Grupul de oameni minunați a fost însoțit și coordonat de fratele Harold Kehney și a lucrat pentru Moldova și Maramureș. Dintr-o simplă privire, poți ști că a înțeles

de câteva ori decât numărul de membri, pâlea de emoție.

Un alt semn bine vestitor l-am găsit în ușile birourilor Conferinței, închise destul de mult în această perioadă. Comitetele aproape au lipsit, iar lucrurile stringente au fost puse la punct din mers și nu cred că au fost disfuncții în activitățile districtelor. Nici cei care mai veneau la Conferință pe motive de drept sau întâietate nu au fost deranjați. Unii au fost molipsiți de înnoire și speranță, iar ceilalți au priceput că trebuie să fie într-adevăr ceva serios, dacă Diviziunea, Uniunea, Conferința, Institutul Teologic, evangheliști, prezbiteri, membri în vârstă sau tineri au pornit să facă același lucru. Așa era în biserica primului secol și pentru aceasta programele lor prindeau de minune.

După ce a apreciat schimbările în bine din viața celor care au primit credința, a mai spus: „Dragi consăteni, veniți la toate prezentările care vor avea loc aici. Ascultați cuvintele Scripturii și împliniți-le în viața de fiecare zi.” La sfârșit a solicitat biserica noastră să se implice în educarea tinerilor și elevilor din școli prin programele pe care le are. După câte știu, sunt multe astfel de strigăte de ajutor. Unul dintre colegi remarcă zilele trecute: „Nu știu când ne vom mai întâlni cu un astfel de timp prielnic.”

Aceste realități readuc în actualitate întrebarea lui Pavel: „Cine dintre noi este de ajuns pentru toate acestea?” și, implicit, nevoia de priorități foarte clare.

O nevoie urgentă!

Mă întorc puțin la Harold Kehney. Generos într-adevăr în aprecieri, dar deschis și concret la sugestii și remarce. Una dintre ele suna cam așa: „Deficiențe în finalizarea lucrului cu oamenii.” Lunga lui experiență în dezvoltarea misiunii, precum și cunoașterea felului nostru de lucru îmi spun că ar avea dreptate. Fără a ignora pericolul de a umbla cu nebăgare de seama în lucrul Domnului sau cu sufletele oamenilor și nici ispita de a ne cosmetiza propria imagine cu cifre, cred că avem de învățat mai mult știința și stăruința de a-i lega pe oameni de Hristos, de a-i conduce la decizie pentru El. Am pierdut destul ca să ne mai permitem sincope în lucrarea de consolidare. Dacă nu începe deja în timpul campaniei publice, atunci cel mult a doua sau a treia zi, și într-un ritm de cel puțin două întâlniri pe săptămână. Neatenția, neglijența pot transforma repede un castel în mai nimic! Dar e vorba și de alt aspect sensibil al lucrării noastre, cel al deciziilor.

Anul trecut, într-o discuție despre creștere cu prezbiterul unei comunități, am auzit remarcă: „Frate, oamenii vin,

Dean Hamilton la Bârlad

bine ce spune Biblia despre „ceea ce face farmecul unui om”. Foarte manierat și generos în aprecieri, a remarcat cu plăcere bisericile noastre curate și reprezentative. A apreciat organizarea campaniei din Uniunea Română ca fiind cea mai bună dintre cele la care a participat. Era captivat de bucuria apropierei sufletelor de Hristos. Când vedea comunități binecuvântate cu o prezență mai mare

Macedonia strigă din nou

Acum câteva zile, am fost martorul unui moment semnificativ: într-o biserică inaugurată doar de puțin timp în zonă albă, cu 25 de membri, dar plină până la refuz de însetați, primarul a luat cuvântul după prima temă: „Pășesc cu emoție ori de câte ori intru în acest loc de cult și de cultură. Sunt fericit că am oferit sprijinul pentru ridicarea acestui locaș.”

ascultă, le place și atât. E ca pe vremea lui Faraon, când femeile nu mai nașteau." După vreo câteva luni, am auzit-o din nou în altă comunitate.

Femei care nu nasc! Pentru medicina trupului, acestea sunt situații alarmante și impun o rezolvare imediată. Altfel, prețul este teribil.

Să fie și pentru domeniul spiritual o vreme propice nașterii din nou, o vreme când oamenii pot depăși ireversibil hotare, o vreme când Dumnezeu îi cercetează în mod special, care să nu fie cunoscută? Cu ce preț?

L-am ascultat de două ori pe pastorul Brown la Moinești. Vorbea cu putere, dar, după ce-și termina predica, nu-și termina și misiunea. Lăsa computerul, telecomanda, notițele, amvonul, cobora între oameni și, timp de zece minute, le cerea ascultătorilor în mod hotărât să se decidă pentru Hristos. Greșea?

Îl putem acuza pe apostolul Pavel de lipsă de memorie, de grabă sau de lipsă de tact în misiune când, pe o jumătate de pagină, folosește cuvântul „astăzi” de patru ori!?

Lucrarea noastră și a Lui

Uneori, când o serie de conferințe biblice nu s-a încheiat așa cum era de așteptat, îmi spun: „Eu semăn Cuvântul și Domnul îi face pe oameni să se hotărască!”

Gândit bine și teologic, într-un fel. Însă nu cumva aici ar putea fi ceva mai mult decât o respectare politicoasă a rolurilor? Nu ne găsim aici cumva ieșirea elegantă pentru a evita experiența mai puțin comodă de a sprijini travaliul nașterilor spirituale? Apoi, uneori zidești mai fără griji, dacă știi că urmează să tencuiască altul!

Până la urmă chiar semănăm noi? Isus ne-a spus că, fără El, nu putem secera decât putrezirea (Galateni 6,8; Ioan 15,5), respectiv fără Duhul care urma să-L înlocuiască, și că, tot în baza acestei relații, El contează pe noi pentru a duce lucrul până la capăt. Așa a ales El să depindă de noi, chiar dacă uneori a avut sau are probleme din cauza acestei alegeri, a dragostei Sale.

Evangheliștii au înțeles și au făcut aceasta cu succes. Anania stă în fața temutului Pavel și, prin Duhul, îl conduce hotărât: „Și acum, ce mai zăbovești? Scoală-te, primește botezul și fii iertat de păcatele tale” (Fapte 22,16). Petru, de asemenea, cunoaște bine rostul pentru care se afla în fața mulțimii și cheamă ascultătorii la experiența convertirii: „Pocăiți-vă... și fiecare din voi să fie botezat.”

Dar Ioan, antemergătorul lui Isus și al nostru? Cât de clară, sigură și lipsită de ambiguități îi este chemarea! Nevoia de pocăință și botez nu era un mesaj deductibil sau indirect, ci preg-

nant și izbitor. Iar Isus, Modelul suprem, știe care este lipsa lui Nicodim. Îl ține aproape, față în față cu nevoia nașterii din apă și din Duh, până când acesta nu se mai face că nu pricepe subiectul și întreabă: „Cum se poate face așa ceva?” (Ioan 3,9).

Ar fi teribil și sper că nu se va întâmpla ca zeci sau sute de oameni să ne asculte fără să-i conducem la decizie, la Hristos, și apoi să mai caute pe ici, pe colo până auzim surprinși că „s-au predat” în altă parte pentru că pur și simplu li s-a cerut în mod concret s-o facă.

M-am hotărât în mod serios să primesc sesizarea fratelui Harold și să mă rog pentru aceasta. Fiecare predică, fiecare seminar, studiu biblic sau simplă discuție să țină în inimă și să conducă, prin Duhul, pe oameni la decizie.

Primăvara aceasta, care deja își cere în mod deplin drepturile, m-a ajutat să-mi clarific câteva lucruri:

- Glasul celor trei îngeri pare să fie mai bine primit când e transmis direct prin canale umane decât prin canalele cosmice, care au și ele rolul și valoarea lor.

- Nu trebuie să ne facem prejudecăți mai mari decât cei pe care îi invităm la adevăr. Sora Christy Briano a fost acceptată fără probleme de către ascultători, iar puterea ei în predicare și apeluri ne cheamă să privim spre un potențial mare al bisericii, la care se referă și profetul Ioel, în capitolul 2.

- Misiunea rămâne actuală până ce Se va întoarce Hristos, iar nouă nu ne rămâne decât să fim uniți cu puterea Lui, făcându-ne datoria în mod susținut și complet. În acest fel, vom împlini „singura noastră rațiune de a fi” care aduce în suflet atâta bucurie.

Trăiască Hristos, care ne-a salvat pentru a salva! Și de ce să nu trăiască Anul Mondial al Misiunii, adică să se prefacă în Vremea Mondială a Misiunii, așa încât să vină El să ne ia acasă!

Peter Yoshida la Pogana

Ce se întâmplă când? se roagă conducătorii •

Gavin Anthony

președinte,
Conferința Islanda

Aș vrea să încep cu o mărturisire jenantă. Cred că invitația de a merge în Islanda ca președinte al Conferinței s-a datorat în mare parte faptului că rugăciunea reprezenta un punct esențial al vieții și slujirii mele. Dar, când am ajuns acolo, am aflat că aveam lucruri „mai importante” de făcut decât să mă rog. Eram foarte ocupat să fac alte lucruri bune. După câteva luni, făceam exact ceea ce combătușem timp de opt ani în predicile mele.

Să nu mă înțelegeți greșit, mă și rugam. Dar mă rugam mai mult ca să scap din necazuri decât ca să mijlocesc pentru alții.

O întrebare pentru Dumnezeu

Din nefericire, nu poți continua astfel, mai ales dacă ești un conducător. Atunci l-am pus o întrebare lui Dumnezeu, întrebare pe care mă jenez să v-o dezvălui. „Tată”, am întrebat eu, „contează dacă mă rog pentru cei care se află în grija mea? Eu sunt doar un om. Cât de importante sunt rugăciunile mele pentru cei pe care-i conduc? Au ele cu adevărat importanță?”

Abia rostisem întrebarea, când mi-a venit în minte exemplul lui Moise, pe care îl găsiți în Exod 17,8-16 (poate îl citiți înainte de a merge mai departe).

Imediat după ce traversaseră Marea Roșie, israeliții au început să cârtească la Refidim, pentru că nu aveau apă. Atunci au apărut amaleciții ca să se bată cu ei. Moise, Aaron și Hur stăteau pe vârful dealului, iar în vale se dădea lupta. Atâta timp cât Moise își ținea mâinile în sus, mijlocind pentru poporul său, israeliții erau mai tari. În momentul când își lăsa mâinile în jos, amaleciții erau mai tari. Gândindu-mă la această întâmplare, am înțeles mai clar ca niciodată cât de multe depind de rugăciunile unui conducător.

Cine sunt conducătorii?

Când spunem „conducător”, despre cine vorbim de fapt? O definiție clasică a conducerii spune astfel: „Conducerea înseamnă influență”. Conducătorul este cel care îi influențează pe ceilalți. Poate fi un conducător oficial, ca de exemplu pastorul sau președintele Conferinței. Sau mama, bunicul, instructorul de la Școala de Sabat sau un diacon. Dacă îi influențezi pe oameni ca să-L asculte pe Dumnezeu, atunci ești unul dintre conducătorii Lui. Așa că povestirea despre Moise și se aplică și ție.

Ce se întâmplă când se roagă un conducător? Doresc să vă împărtășesc șase idei despre rugăciune și călăuzirea către Dumnezeu:

1. Este datoria mea de conducător să mă rog pentru oamenii mei angajați în luptă, și nu datoria oamenilor să se roage ca liderul să lupte – deoarece dușmanul este prea numeros. „Atunci Moise a zis lui Iosua: Alege niște bărbați și ieși de luptă împotriva lui Amalec. Iar eu voi sta mâine pe vârful dealului cu toiagul lui Dumnezeu în mână” (Exod 17,9). Nu cred că ne putem permite să subestimăm puterea acestui punct.

De ce se ruga Moise atunci când toți ceilalți luptau? Nu cred că era de vină vârsta lui înaintată sau dorința de a ocupa o funcție comodă. După cum se vede din acest episod, rugăciunea poate reprezenta o activitate foarte dificilă. Cred că Moise se ruga pentru că el era conducătorul – responsabilitatea divină a conducătorului de a mijloci pentru poporul său. Vă puteți imagina rezultatul bătăliei, dacă Moise s-ar fi aflat în vale și toți soldații ar fi fost sus, pe deal? Rezultatul

bătăliei depindea de rugăciunea lui Moise pentru soldații săi, având în vedere că dușmanii erau mult prea numeroși!

Conducătorii care dețin responsabilitatea acordată de Dumnezeu trebuie să respecte principiul biblic de a mijloci pentru cei pe care-i conduc. Așa cum se relatează la începutul cărții Faptele Apostolilor, apostolii nu aveau timp să se ocupe de distribuirea ajutoarelor pentru văduve. Așa că au decis să aleagă alte persoane care să facă acest lucru:

„... bărbați... pe care îi vom pune la slujba aceasta, iar noi vom stăruî necurmat în rugăciune și în propovăduirea Cuvântului” (Fapte 6,3-4). Pentru acești lideri ai Bisericii apostolice, rugăciunea reprezenta cea mai mare prioritate. La fel era și pentru Moise. Rugăciunea era cheia succesului pentru Moise, iar ca lider, era responsabilitatea lui să se roage.

timp să mă rog pentru cei pe care-i conduc? Dacă nu, cine se va ruga? Sper eu că altcineva va face acest lucru? Dacă rugăciunea este cheia către victorie, nu ar trebui eu, ca lider, să mă aflu în primul rând, încurajând prin exemplu propriu?

De multe ori, rugăciunea pare a fi considerată un „supliment opțional” pentru activitatea Bisericii. Eu consider că aceasta este o greșală gravă. Rugăciunea trebuie să fie repusă în inima lucrării noastre pentru Dumnezeu. Dușmanul este prea puternic pentru a ne permite să nu procedăm astfel.

2. Eu conduc ca mijlocitor atunci când mă rog în mod vizibil pentru oamenii mei. Moise i-a spus lui Iosua că se duce pe vârful dealului să se roage (Exod 17,9). Acum nu era vorba de o cameră unde nimeni să nu-l poată vedea, deși se ruga mult și de unul singur. Când a fost vorba

Acest lucru îmi schimbă modul în care îmi percep îndatoririle. Când sunt împovărat ca președinte de Conferință, deleg eu altora unele dintre responsabilitățile mele, pentru ca eu să am

de luptă, s-a rugat într-un loc în care poporul îl putea vedea.

Nu stătea acolo doar ca să se fâlească, ci dorea să-și încurajeze soldații. Tu ești un lider care poate fi văzut când se roagă?

3. Conduc în Numele lui Dumnezeu pentru că mă rog pentru cei pe care-i conduc – nu pentru că sunt chipeș sau talentat. „Iosua a făcut ce-i spusese Moise și a ieșit să lupte împotriva lui Amalec. Iar Moise, Aaron și Hur s-au suit pe vârful dealului” (versetul 10). Soarta bătăliei purtată de Israel nu a fost determinată doar de faptul că Moise era un om înțelept, ci de faptul că Moise s-a rugat pentru ei. Cât de ușor ne este să gândim altfel – să considerăm că există alte lucruri mai importante. Este foarte greu să conduci în Numele lui Dumnezeu, dacă rugăciunea nu este atotprezentă în viața ta. Suntem noi suficient de spirituali pentru a fi cunoscuți ca oameni ai rugăciunii sau suntem niște lideri calmi și moderni, progresivi și intelectuali? Marele predicator Charles Spurgeon spunea: „Avem nevoie de o ungere spirituală deosebită, nu de o putere intelectuală extraordinară.”

4. Capacitatea mea de mijlocire pentru câștigarea bătăliei depinde de liderii care mă sprijină în rugăciune. „Măinile lui Moise fiind trude, ei au luat o piatră, au pus-o sub el, și el a șezut pe ea. Aaron și Hur îi sprijineau mâinile, unul deoparte, iar altul de alta; și mâinile lui au rămas întinse până la asfințitul soarelui” (versetul 12). Moise a vorbit cu Dumnezeu gură către gură, așa cum nici un alt om nu a mai vorbit. Dar bătălia ar fi fost pierdută dacă numai el s-ar

fi rugat. Avea nevoie de sprijinul rugăciunii celorlalți lideri, respectiv Aaron și Hur (în acest caz). Tu le ceri celorlalți lideri să ți se alăture în rugăciune? Soția, soțul sau prezbiterii și membrii bisericii te sprijină? Cine te va sprijini în rugăciune atunci când vei obosi? Moise nu a putut să învingă de unul singur. Nici tu nu poți.

5. Bătălia nu a fost câștigată prin sinceritatea unei rugăciuni de deschidere care a închinat ziua lui Dumnezeu, ci prin perseverență continuă până la terminarea ei. „Aaron și Hur îi sprijineau mâinile, unul deoparte, iar altul de alta; și mâinile lui au rămas întinse până la asfințitul soarelui” (versetul 12). Chiar dacă Moise se rugase aproape toată ziua, Israel ar fi pierdut bătălia. Ca și Ilie, care s-a rugat de șapte ori până când a apărut norul la orizont, Moise s-a rugat până când bătălia a fost câștigată.

Cât timp petrecem noi rugându-ne pentru victorie? Înalțăm rugăciuni doar în zorii zilei, pentru a ne simți bine? Bătălia este reală, iar Satana nu are de gând să renunțe până când ea nu se va încheia. Nici noi nu trebuie să ne lăsăm.

6. Rugăciunea este cea care câștigă victoria, chiar dacă alți oameni și alte metode vor primi recunoștința. „Și Iosua a biruit pe Amalec și poporul lui, cu tășul sabiei” (versetul 13). Interesant că nu spune că Moise i-ar fi înfrânt pe amaleciți prin rugăciune. Astfel se subliniază legătura puternică dintre activitatea intensă și rugăciune. Indi-

ferent cât de mult ne luptăm, Dumnezeu este stăpân pe rezultat în timp ce noi ne rugăm. Chiar dacă ne rugăm foarte mult, în vale trebuie să se depună multă energie și multe sacrificii. Ca mijlocitor, ești fericit când alții primesc recunoștința pentru victoria câștigată?

Rugăciunea de pe vârful dealului

Dușmanii sunt foarte numeroși și puternici. Nu-i putem învinge doar prin planuri și idei inteligente.

Lupta se duce pe tărâmul spiritual, iar rugăciunea reprezintă strategia noastră de luptă.

Spurgeon a spus: „Avem nevoie de oameni înflăcărați, care strălucesc cu putere, de care nu te poți apropia fără să simți că ți se încălzește inima; care fac direct ceea ce este nevoie; oameni ca trăsnetul ieșit din mâna lui Iehova, care străpunge tot ce i se opune, până când ating ținta pe care și-au propus-o; oameni devotați lui Dumnezeu.”

Astăzi este nevoie de astfel de lideri – lideri care să îndrăznească să se roage pe vârful dealurilor moderne. Ei vor exercita o influență deosebită și vor fi o mărturie în comunitățile noastre și în fața Universului care ne urmărește cu tot interesul.

Traducere de Cezar Ilescu

Cine ne va despărți de muzica lui Hristos ?

Nu trebuie să argumentăm faptul că activitatea muzicală în biserică este de mare importanță. O știm din scrierile inspirate și din experiență. Cântarea este rugăciune, este predică, este „unul din instrumentele lui Dumnezeu în lucrarea de salvare de suflete”. (*Mărturii*, vol 5, p. 525)

Ceea ce ne întristează este însă o scădere semnificativă a activității muzicale, în primul rând, din cauza plecării în străinătate a multor coriști, dirijori și chiar organizați. Multe comunități suferă din pricina aceasta. În al doilea și al treilea rând, mai este vorba de oboseala provenită din truda săptămânii, care ne inhibă entuziasmul de altădată de a cânta și de a rămâne la repetiții de cor. Oboseala și lipsa de interes mai apar și din cauza televizorului, cu programele lui prea ispititoare, dar asta e o altă problemă, care nu intră în discuție; aici, vrem să vorbim doar de cauze obiective...

Ce am putea face? Mărturia profetică ne dă o soluție, chiar mai mult decât o soluție, ne dă o viziune, o perspectivă. Este vorba de cântarea cu toată comunitatea și recomandarea este să cântăm cât mai mult posibil cu toți cei prezenți: „Cântarea nu trebuie să fie totdeauna executată de câțiva. Cât de des cu puțință, întreaga adunare să participe.” (*Mărturii*, vol. 9, p. 118). „Cântarea să nu fie executată doar de câteva persoane. Toți cei prezenți să fie încurajați a se uni la serviciul cântării.” (*Scrisoarea* 157, 1902). „Adesea, intonarea unei cântări simple de către adunare are un farmec pe care o cântare în cor nu-l are, indiferent cu câtă măiestrie ar fi cântată.” (*Scrisoarea* 49, 1902)

În nici un caz scriitoarea inspirată nu este împotriva cântărilor de cor, acolo unde există condiții pentru organizarea unui cor, dar ne atrage atenția în mod serios la faptul că muzica poate deveni un mijloc de etalare a calităților vocale, profesionale, sau a aspectului exterior al unor cântăreți, și în cazul acesta, în loc să fie

preamărit Dumnezeu, este preamărit eul. „Am fost dusă în viziune la unele dintre exercițiile voastre pentru a învăța cântări și mi s-a dat să citesc simțămintele care erau în inima celor din acea grupă: gelozii, invidie, bănuiele și vorbire de rău... Cântarea voastră este pentru paradă, nu pentru proslăvirea lui Dumnezeu, cu spiritul și cu mintea.” (*Scrisoarea* 1a, 1890)

Cât de dificilă este, prin urmare, activitatea muzicală și câtă grijă ar trebui să aibă un lider muzical în organizarea și desfășurarea activității unui cor. În modul său de comportare și prin felul cum transmite motivații și cheamă la activitate, el are o responsabilitate deosebită înaintea lui Dumnezeu și a bisericii. Aceste pericole sunt aproape în întregime evitate în cazul cântării cu toți cei prezenți. Aspectul de spectacol dispare, statutul de spectator al credincioșilor care ascultă dispare, primejdia etalării hainelor sau a calităților muzicale dispare. Eul se pierde în masa credincioșilor care cântă, gândul se poate îndrepta mai direct spre Dumnezeu și spre actul închinării.

Muzica se ascultă și se cântă. Avem nevoie să ascultăm muzică de calitate, interpretată de un cor bun, și de aceea mergem câteodată la un concert. Este o plăcere să ascultăm un cor bun și în cadrul serviciilor religioase. Dar audiția nu satisface pe deplin nevoia sufletului de muzică. Atunci când tu însuți te folosești de darul glasului tău și cânti, este o mare bucurie. Nu voi uita niciodată ziua când am vizitat o biserică reformată din Germania. Nu era cor, dar se cânta cu toții, și cântau destul de mult. Cineva mi-a oferit o carte de cântări și m-am bucurat nespus să mă unesc cu ei în limba lor și în acele imnuri simple, dar impresionante, tocmai pentru că erau cântate de toți cei adunați.

Nu trebuie să fim disperați dacă dintr-o comunitate au plecat foarte mulți și a dispărut corul. Să cântăm cu toți cei rămași.

Benoni Catană

*Instructor de muzică,
Conferința Moldova*

Recomandarea Spiritului Profetic este ca acele persoane care sunt mai stăpâne pe vocea lor să conducă momentul devoțional al cântării. Poate nu avem destule persoane ca să formăm un cor, dar aceste persoane pot conduce, din față, cântarea cu adunarea. Poate nu avem decât un singur om mai sigur pe vocea lui. Acel om poate să stea în fața adunării și chiar să dirijeze comunitatea. „Organizați o grupă de cântăreți ale căror glasuri pot conduce întreaga adunare și apoi lăsați ca oricine voințe să se unească cu ei.” (*Review and Herald*, 24 iulie 1883)

Ceea ce descurajează uneori activitatea muzicală este lipsa condițiilor de a face actul muzical calitativ superior. Mărturia este de acord cu acei lideri muzicali care sunt exigenți, deoarece știm că Dumnezeu nu primește o jertfă schiloadă; Dumnezeu trebuie onorat cu tot ce avem noi mai bun. Un cor care sună fals nu este plăcut nici pentru urechile oamenilor, nici pentru Dumnezeu. Trebuie să depunem un efort pentru a ne cultiva vocea: „Muzica formează o parte din serviciul divin din curțile de sus. Prin cântările noastre de laudă, noi trebuie să ne apropiem cât de mult posibil de armonia corurilor îngerești.” (*Signs of the Times*, 22 iunie 1882)

Deși cele de mai sus sunt foarte adevărate, mă întreb totuși: Dacă nu putem face un act muzical de calitate, să nu-l mai facem deloc?

Actul devoțional al cântării trebuie făcut cât mai desăvârșit posibil, dar, în primul rând, prin spiritul în care cântăm și, în al doilea rând, prin elemente propriu-zis muzicale. „Muzica este primită de Dumnezeu numai atunci când inima este consacrată, îmblânzită și sfințită. Dar mulți dintre cei cărora le place muzica nu știu ce înseamnă să cânti Domnului în inima ta.” (Scrisoarea 198, 1899)

Activitatea muzicală poate și trebuie să ajungă o activitate misi-onară. Chiar repetiția de cor poate

fi un moment de părtășie și de închinare, și nu o activitate aridă și neplăcută. Lucrul cel mai important pe care să-l urmărim este slujirea lui Dumnezeu și a semenilor noștri și mesajul Evangheliei pe care-l avem de dus lumii prin cântare.

Poate oare cântarea cu comunitatea să înlocuiască corul? Atunci când nu există cor, trebuie să facem din cântarea cu toți cei prezenți un moment solemn și plin de bucurie. Însă se cer împlinite câteva condiții. În primul rând, trebuie nimitit spiritul de rutină. „Muzica poate fi o mare putere spre bine; totuși noi nu ne folosim îndeajuns de această ramură de închinare. Cântarea se face în general din impuls sau pentru a face față la anumite ocazii.” (*Gospel Workers*, p. 325). Cu alte cuvinte, se cântă pentru că a venit momentul cântării: cineva anunță cântarea, foarte laconic, rece, și adunarea cântă... Dacă pianistul nu a remarcat tonalitatea prea înaltă sau, chiar dacă a remarcat, nu se pricepe să transpună imediat în altă tonalitate mai accesibilă, oamenii forțează vocea, falsează, momentul devine apăsător și obositor...

Da, cântarea cu toată comunitatea poate suplini un cor. Existența unei persoane care se preocupă de acest lucru este factorul decisiv. Poate să fie pastorul, dirijorul sau orice altă persoană. Dacă avem un pianist, el trebuie să aleagă tonalitatea potrivită, iar dacă nu se pricepe, să ceară ajutorul, și acesta va veni.

Un lucru important este să observăm ce cântări se cântă bine și cu mare plăcere. Să facem o listă cu aceste cântări și să le cântăm în momentele solemne ale Sabatului, cu toată bucuria și cu toată inima. Cineva să îndemne comunitatea la aceasta. „O persoană pregătită trebuie să fie rânduită să conducă acest exercițiu și este de datoria ei să aleagă imnurile care pot fi cântate cu spiritul și cu mintea.” (*Review and Herald*, 24 iulie 1883)

Cel care anunță cântarea să nu se rezume la acel anunț banal și fără viață: „În Numele Domnului deschidem...” Este nevoie de un spirit de entuziasm molipsitor; se recomandă a recita câteva versuri din cântarea respectivă, a spune ceva deosebit, care să aprindă în cei prezenți dorința de a lăuda pe Dumnezeu din toată inima lor.

Am observat că, de multe ori, la învățarea unor imnuri noi se participă cu mai mult entuziasm decât la cântările obișnuite. Oare de ce? În primul rând, pentru că este o „cântare nouă” (Psalmi 33,3; 40,3; 96,1; 98,1; 144,9; 149,1; Isaia 42,10; Apoc 5,9; 14,3), și noutatea este o bucurie, dar și datorită faptului că cel din față a spus ceva deosebit, a adresat o chemare, a dat niște explicații, pe când o cântare obișnuită, chiar dacă este foarte bine cunoscută, se cântă din rutină și este anunțată lapidar și formal.

Să cântăm mai mult. Cântarea poate fi o plăcere, dacă avem în vedere cele de mai sus. Un imn de laudă sau o cântare obișnuită nu durează decât două sau trei minute. Este mult prea puțin față de alte activități de Sabat care durează ore! Cât durează o predică? Cât durează celelalte activități? E.G. White avertizează contra folosirii abuzive a muzicii la serviciile divine. Dacă aceasta este situația în comunitatea dumneavoastră, atunci trebuie să cântăm, cum spune ea, „nu mai mult decât ne rugăm”. Dar, dacă se cântă prea puțin, trebuie să cântăm mai mult. „Deseori Isus lăsa bucuria inimii Sale să zboare în cântări de psalmi și melodii sfinte. El întreținea legătura cu cerul prin cântece, și când cei care-L însoțeau se plâneau de oboseala muncii, erau înviorați prin melodiile pornite de pe buzele Lui. Se părea că imnurile Lui izgonesc pe îngerii cei răi și, ca un parfum, umpleau locul cu un miros plăcut. Mințile ascultătorilor Lui erau smulse din exilul lor pământesc către patria cerească.” (*Divina vindecare*, p.73-74)

În căutarea unui sens

Reflecții despre pensionare

Pensionarea este unul dintre cuvintele-cameleon: își schimbă sensul conform împrejurărilor în care este folosit. Diversele conotații – bună sau rea, prietenoasă sau dușmănoasă, pozitivă sau negativă – depind de circumstanțele care atrag folosirea acestui cuvânt. Neutru în sine însuși, termenul „pensionare” se definește, așadar, în funcție de context.

În loc să abordez aspectul financiar sau organizatoric al unei pensionări reușite, mă voi concentra asupra semnificației ieșirii la pensie dintr-o perspectivă mai largă, a întregii vieți, și asupra gândurilor cu care se intră în această etapă de vârstă.

Atât de curând?

Atunci când întâlnesc pe cineva care aparent este foarte doritor să iasă la pensie, cinicul din mine spune: iată un om care nu-și iubește munca; slujba pe care o are înseamnă foarte puțin pentru viața lui. Tirania ceasului este, cred, o frustrare pe care oricine trebuie să o întâmpine la un moment dat. Responsabilitățile și termenele-limită pot crea și creează o stare de tensiune. Însă o vacanță la timpul potrivit pare o soluție mai bună decât pensionarea, dacă persoana în cauză se simte în general împlinită prin munca sa. Când îi privesc pe copiii mei cum se relaxează cu atâta naturalețe în vacanța de vară sau de Crăciun, mă întreb dacă nu cumva, la un anumit nivel (probabil în subconștient), visele legate de pensie nu sunt decât un dor nostalgic de a reînvia zilele idilice și lipsite de griji ale verilor din copilărie.

În urmă cu câteva luni, am fost surprins să descopăr că unii dintre prietenii de-o seamă cu mine discutau despre ieșirea la pensie – despre propria pensionare! Eram chiar descumpănit. Atât de curând? Mie mi se părea că de-abia intrasem în ritm, echilibrând munca de la serviciu cu activitatea de acasă și din timpul liber. Desigur, strângeam conștiincios bani într-un fond de pensie, însă ignoram în primul rând diversele aspecte de genul când, unde, cum și chiar de ce. „Sunt încă tânăr”, consideram eu. „Am suficient timp să mă ocup de aceste probleme în viitor.” Cu toate acestea, un calcul rapid al vârstei de pensionare mi-a descoperit realitatea surprinzătoare că se scursese deja jumătate din cariera mea – poate chiar mai mult!

În mod reflex m-am gândit la tatăl meu, căutând să mă orientez după exemplul său. Însă nu-mi oferea un astfel de exemplu. Tata murise în 1986, înainte de a avea ocazia să iasă la pensie. Mi-l aminteam vag, vorbind despre cum o să mai încetinească viteza într-o bună zi: avea să activeze în capela spitalului, să călătorească – implicându-se în activități misionare de scurtă durată –, dar nu spusese nimic mai concret de atât. Cum ar fi făcut față acestei perioade? mă întrebam eu. Activitatea lui de medic obstetrician, implicarea profundă în viața bisericii, agenda sa încărcată – pentru care locul lui de la masă rămânea liber adeseori –, toate acestea urmau să fie schimbate pe ceea ce promitea să fie o supradoză de timp liber.

Totuși ar fi mai prudent să cred că ar fi putut experimenta o pierdere a sensului

Robert Rigsby

medic,
Florida, SUA

și scopului în viață. Fusese foarte iubit, respectat și de folos atât pacienților, cât și colegilor săi; se aflase mereu în centru; fusese o autoritate în domeniu; era învățat cu responsabilitatea; înțelepciunea sa fusese admirată, sfaturile sale, căutate, iar prezența sa insufla siguranță. În locul acestora urma să doarmă, să mănânce acasă la toate orele de masă și să se întrebe ce să mai facă.

Este posibil ca simțul identității și valoarea de sine să-i fi fost atât de strâns corelate cu anii de slujire plină de abnegație, încât, când momentul pensionării ar fi sosit în mod inevitabil, să sufere o criză a sensului în viață?

Acum mi se pare evident faptul că, pentru tata, ieșirea la pensie ar fi putut însemna o pierdere a satisfacției personale și a sentimentului că influența sa este semnificativă. Cu siguranță, atitudinea sa de slujire, răsfrântă asupra tuturor celor cu care venea în contact, îl făcea să se simtă împlinit.

Așadar, ar fi fost foarte important pentru el să recâștige sensul pe care i-l conferea în esență modul cum se raporta la muncă și la viață în general: să însemne ceva bun pentru ceilalți. În contrast cu acest sens profund pe care tata îl câștiga prin muncă, se observă faptul că pentru mulți cariera este lipsită de semnificație. Dacă munca nu este decât o rutină de corvoadă, atunci ieșirea la pensie este așteptată cu interes ca pe un timp în care poți descoperi și te poți bucura de o nouă perspectivă.

Deosebirea dintre sens și muncă

În realitate, conceptul de ieșire la pensie este un fenomen modern, cu origini relativ recente. De-a lungul istoriei, nu a existat o delimitare clară a vieții în cele trei etape succesive: pregătire, activitate și pensie. Întreaga viață gravita în jurul câștigării existenței. Faptul că munca și procurarea hranei se aflau într-o relație atât de strânsă însemna că pur și

în mod esențial de viața însăși, fapt ce a deschis drum plictiselii și rutinei la locul de muncă. Pe măsură ce lipsa de sens, asociată cu un serviciu plictisitor, a căpătat proporții, oamenii moderni au descoperit că aveau totuși un nou mod de a-și regăsi împlinirea independent de muncă: folosindu-și timpul liber, din ce în ce mai consistent, în căutarea divertismentului și plăcerii. În timp

ce sensul a început să fie dat de viața mondenă, munca și-a pierdut semnificația din ce în ce mai mult.

Astfel, timpul liber, nu munca, a devenit factorul dător de sens. Deseori am fost surprins de măsura în care este desconsiderată munca, fiind văzută drept o piedică în calea timpului liber.

Ieșirea la pensie a început să fie considerată de unii drept ziua aceea minunată, în care munca este în sfârșit pusă în cui, când tot timpul devine timp liber. Acest chili-pir de timp liber este anticipat ca aducător de noi sensuri nemăsurate. Dacă așteptările nu se materializează, rezultatul poate fi o dezamăgire tulburătoare.

Acest potențial eșec, de a ajunge la bucuria și semnificația așteptate, ocupă un loc important pe lista mea

de temeri legate de ieșirea la pensie. (Printre celelalte se numără teama de a fi depășit de greutățile financiare, teama de a avea o sănătate subredă, teama de singurătate.) Tata obișnuia să spună că anticipația este mai mare decât împlinirea însăși. Pot să dau multe exemple în sprijinul acestei afirmații, însă nu mi-aș

simplu nu puteai opta pentru „ieșirea la pensie” din acest proces continuu al câștigării existenței. În contextul acesta, se poate spune că semnificația muncii deriva din susținerea vieții.

O dată cu dezvoltarea tehnologiei, munca nu a mai fost invariabil legată de câștigarea directă a hranei. Astfel munca s-a rupt

dori ca ieșirea la pensie să se încadreze într-o asemenea categorie. Din acest motiv, cred că trebuie în primul rând să întâmpin ieșirea la pensie cu același fel de strategii și valori cu care încerc acum să-mi trăiesc viața de creștin.

Cum întâmpină creștinii ieșirea la pensie

Pentru a-mi aduce împlinire, anii de pensie trebuie să însemne mult mai mult decât un timp în care să-mi cultiv suficiente hobby-uri interesante, care să mă țină ocupat și să mă recreeze. Se pare că nu agitația și încordarea, ci echilibrul în toate aspectele vieții este cheia. Munca, recreerea, plăcerea, altruismul, exercițiul fizic, prietenia, comuniunea ș. a., toate trebuie să interacționeze în jurul unui scop comun, în loc să se reducă una pe alta. Trebuie să

existe o precumpănitoare filozofie a sensului, care să unească toate fațetele vieții mele într-un întreg plin de semnificație. Pentru mine, creștinismul oferă cadrul acela consecvent în care îmi pot organiza viața.

De primă importanță pentru descoperirea sensului și scopului în viață este convingerea că închinarea constituie liantul care unește tot ce facem într-un întreg plin de semnificație. A practica închinarea adevărată înseamnă a păstra mereu în minte importanța și valoarea lui Dumnezeu și a Împărăției Sale. Această prețuire trebuie să ne motiveze în tot ce facem. Iată de ce activități aparent atât de diferite, precum rugăciunea, jocul de baschet și plata impozitelor, sunt motivate de același gând: Dumnezeu este cu mine, iar eu caut să oglindesc

principiile Sale în toate acțiunile mele. A fi un copil al lui Dumnezeu înseamnă a înțelege că fiecare alegere, fiecare faptă reflectă pârtașia mea cu El. În felul acesta, închinarea este o atitudine față de viață, care încarcă fiecare clipă cu un sens și un scop. Dacă avem o înțelegere clară a faptului că prezența lui Dumnezeu este o realitate constantă, tot ce facem devine important. Întrucât au loc în

prezența Duhului Sfânt, gândurile și faptele sunt pline de valoare și semnificație.

Administrarea timpului este importantă. Dacă îl consider ca fiind un dar de la Dumnezeu, timpul are mai mult sens pentru mine, iar modul cum îl folosesc va reflecta care sunt prioritățile mele. Prea mult timp cheltuit pe îngăduința de sine va rămâne fără beneficiile și binecuvântările care ar rezulta dintr-o mai bună folosire a sa. Dacă voi avea mai mult timp când voi ieși la pensie, așa cum îmi doresc, înseamnă că voi avea în mod proporțional un potențial mai mare de a-l folosi pentru binele altora.

În strânsă legătură cu aceste două priorități (închinarea și administrarea) pentru coeziunea și structura conceptului de pensionare (și pentru realitatea sa eventuală, în cazul meu) este dezvoltarea sentimentului de apartenență la societatea în care trăiesc. Dacă apreciez valoarea inerentă a celorlalți, creați după chipul lui Dumnezeu, nu voi mai resimți ca pe o corvoadă privilegiul de a sluji într-o asemenea societate, ci va fi pentru mine un drept sacru. Sistemul de susținere reciprocă dintr-o societate în care fiecare membru contribuie cum poate conferă vieții un sentiment de apartenență mai puternic. Din perspectiva aceasta pot fi liber să îmi îndrept energia în exterior pentru a-i ajuta pe cei în nevoie, știind că și eu, în unele momente, voi avea nevoie de susținerea societății din care fac parte.

Concluzie

Ieșirea la pensie, în mintea mea de scriitor idealist, este acea perioadă când înțelepciunea acumulată din lecțiile de o viață poate fi împărtășită și trăită în societate.

Cred că tatălui meu i-ar fi făcut plăcere să descopere noi metode de a continua să dezvolte și în anii de pensie sensul vieții sale atât de deosebite.

Traducere de Oana Pascu

Natura lui Hristos

Care este poziția bisericii cu privire la natura umană a lui Hristos?

De-a lungul timpului, adventiștii au debătut problema naturii umane a lui Isus, fără a se lua o decizie finală în diversitatea de puncte de vedere ce caracterizează această dezbateră. Mă bucur că ați întrebat ce are de spus biserica despre acest subiect, și nu care este opinia mea personală. Din punct de vedere oficial, biserica nu s-a raportat la această chestiune într-o manieră tranșantă. Voi explica această poziție și, după opinia mea, cred că este corectă.

1. Poziția oficială a Bisericii

Prin poziția oficială a Bisericii mă refer la o anumită înțelegere cu privire la un subiect de doctrină, așa cum s-a votat prin reprezentanții din lumea întreagă la o sesiune a Conferinței Generale. Cu tot respectul față de întrebarea dumneavoastră, vă amintesc că formularea din *Cele 27 de puncte de credință* este utilă pentru că rezumă ceea ce biserica susține ca adevăr biblic în lumea întreagă. Permiteți-mi să citez: Dumnezeu Fiul cel veșnic a devenit întrupat în Isus Hristos (Ioan 1,1-3.14)... dintotdeauna Dumnezeu adevărat, El a devenit de asemenea om adevărat, Isus Hristos (Evrei 2,14). El a trăit și a experimentat ispita ca ființă umană, dar a exemplificat pe deplin neprihănirea și dragostea lui Dumnezeu (Evrei 4,15). În infinita dragoste și milă, „pe Cel ce n-a cunoscut nici un păcat, El L-a făcut păcat pentru noi, ca noi să fim neprihănirea lui Dumnezeu în El” (2 Corinteni 5,21).

Toate aceste afirmații confirmă, în primul rând, că Isus era divin, în al doilea rând, că El a devenit ceea ce nu era, om adevărat, iar în al treilea rând, că El a fost fără păcat, chiar dacă a trebuit să suporte ispite puternice. Putem afirma acestea fără ezitare, pentru că aceasta este ceea ce învață Biblia despre Fiul lui Dumnezeu. Totuși biserica, într-un mod înțelept, nu a expus printr-o formulare de crez natura umană specifică a lui Isus.

2. Misterul întrupării

Ceea ce a avut loc în pântecele Mariei este necunoscut omului. Ar trebui să fim mai dispuși să recunoaștem că întruparea Fiului lui Dumnezeu scapă puterii noastre de înțelegere. Întruparea (sau mai bine spus *înome-nirea*, pentru că Hristos nu a avut doar trup uman, ci a fost om în toate privințele, n. tr.) este acea unire a divinului cu umanul în condițiile unui corp omenesc. În vreme ce

ambele naturi rămân distincte, ceea ce a avut loc nu a fost locuirea divinului în uman, ci o reală întrupare. Acesta este cel mai misterios eveniment din istoria Universului și trece dincolo chiar de capacitatea de înțelegere a celorlalte ființe inteligente. Este cu adevărat autenticul unicat din cosmos. Poate de aceea Dumnezeu a condus Biserica să afirme doar ceea ce Biblia afirmă într-un mod neclar, fără a face speculații despre evenimentul în sine și ce s-a petrecut în clipa în care cele două naturi s-au unit în pântecele Mariei.

3. Provocare la studiu

Faptul că întruparea Fiului lui Dumnezeu este o taină nu ar trebui să ne descurajeze să cercetăm, în scopul de a înțelege mai bine acest subiect. De vreme ce aceasta va fi tema cercetării întregii veșnicii, este de dorit – și chiar necesar – să începem studiul de pe acum. Totuși profunzimile acestui preasfânt subiect ar trebui să ne conducă să recunoaștem că vederile noastre sunt limitate și, în locul pretențiilor că am înțeles totul, să manifestăm smerenie. Ceea ce este plin de semnificație este faptul că Dumnezeu a venit să locuiască printre noi, descoperindu-ne slava, harul și adevărul (Ioan 1,14). Isus este „chipul Dumnezeului celui nevăzut, cel întâi născut din toată zidirea” (Col. 1,15). Întruparea nu a avut loc pentru a da naștere la dezbateri teologice printre credincioși, ci pentru a face posibilă moartea Fiului lui Dumnezeu în locul nostru „și să izbăvească pe toți aceia care prin frica morții erau supuși robiei toată viața lor” (Evrei 2,15). Contemplarea întrupării Mântuitorului ar trebui să ne facă să imităm dragostea Sa jertfitoare într-un duh de smerenie (Filipeni 2,1-5).

Orice încercare de a defini natura umană a lui Hristos înseamnă o explorare a tainei întrupării și ar trebui făcută cu respect și cu recunoașterea că nu există loc pentru mândrie omenească sau pentru atitudini critice. Biserica a permis o diversitate de vederi cu privire la acest subiect și încurajează studiul lui, dar nu acceptă orice încercare de a impune altora părerile noastre. Eforturile de a cere altora aceeași înțelegere specifică duce de obicei la dezmembrare, la divizare și la atitudini necreștine în sânul comunităților locale. În urma studiului acestui subiect, ar trebui să se nască unitate, dragoste și credință.

Traducere de Marius Necula

Angel
Manuel
Rodriguez

directorul Institutului
de Cercetare Biblică
al Conferinței
Generale

Adventist Review,
noiembrie 2003

MADRID

Încercări și speranțe

Interviu realizat cu fratele Adrian Bocăneanu

Gabriel Dincă: De curând ați fost în vizită la Madrid, în cadrul Festivalului Misiunii. De ce la Madrid?

Adrian Bocăneanu: Schimbările dintre bisericile noastre din Spania și din România sunt destul de frecvente. Numai în ultimii câțiva ani mai mulți pastori ai noștri și chiar colegi de la Uniune, cum este fratele Teodor Huțanu, au fost invitați pentru acțiuni de sprijinire a pastorilor români din Madrid. Numai la Madrid sunt 11 biserici românești și peste 3.500 de adventiști de limbă română, iar aceștia sunt înconjurați de zeci de mii de români, fiecare cu necazul și cu durerea sa. Aceștia suntem datori să le oferim sprijin spiritual și practic.

Programul pe care l-am desfășurat la Madrid a purtat titlul „Întâlniri cu Isus”. Dorința mea a fost ca, pornind de la istorisiri biblice din Evangheliile, Faptele Apostolilor și Apocalipsa, să Îl înfățișez pe Mântuitorul ca fiind real în istorie și actual în experiența cotidiană.

Cum este viața la Madrid?
Aceasta este întrebarea pe care o pune oricine. Cum este biserica?

Eu am fost vizitator pentru zece zile, am știut ce am de făcut acolo și ce am de făcut acasă. O asemenea experiență nu îmi spune mai nimic despre viața de la Madrid pentru cineva care merge constrâns de sărăcie sau cu speranța unui câștig superior, nu se compară cu ceea ce trăiește cineva

care a depășit perioada legală de ședere și se teme și să rămână, și să se întoarcă. Viața este aspră. Dorul de acasă doare cumplit. Simțământul că nu ești acasă la tine apasă sufletul.

Cu privire la biserică, prea puțin am avut ocazia să cunosc realitatea sinceră. Când vezi bisericile arhipline, îți crește inima, pentru că toate arată ca un congres de tineret – într-adevăr, cei mai mulți dintre compatrioții noștri din Spania sunt foarte tineri. Sunt multe coruri bune. Este vitalitate și optimism. Am întâlnit persoane pe care le-am cunoscut pe când erau copii, în districtele unde am lucrat. Acum sunt bărbați și femei cu prestanță atât în biserică, cât și în societate.

Dar știm că sunt și pierderi, au loc și naufragii – pe plan spiritual, pe plan familial. Cele mai multe dezastre se petrec în tăcere, departe de ochii celorlalți. Câțiva au o evoluție mai zgomotoasă, o prăbușire spectaculoasă – de multe ori nu este nimeni care să contribuie la recuperarea lor în condițiile atât de dificile.

Atât cei din biserică, cât și cei din afara ei sunt parcă mai predispuși să recunoască nevoia după un Mântuitor. Din cauza aceasta, există oportunități neobișnuite de slujire socială și spirituală.

Cum este să fii pastor în Spania?

Iarăși spun că nu am experiența necesară pentru un răspuns concludent. Ceea ce am observat este că se cere o muncă enormă,

Conferința Misionară pentru Diaspora – 2

Pentru a continua dialogul fertil început în vara anului trecut la prima conferință, s-a hotărât organizarea unei noi întâlniri în perioada 5-7 august a.c. Sunt invitați reprezentanții desemnați de către bisericile și grupele românești din străinătate – atât din teritorii cu o veche populație românească, cât și din țări cu emigrație recentă. Obiectivul va fi dezvoltarea mai viguroasă a misiunii pe trei coordonate: pentru populațiile românești din jurul țării noastre și din țări cu o mare concentrare de români rezultați din imigrația recentă, pentru populațiile autohtone din locurile unde se află adventiști originari din România și pentru teritorii unde creștinismul este încă prea puțin cunoscut.

Reunirea resurselor adventiștilor din țară și din diaspora poate să creeze o dinamică nouă a misiunii.

Invitat special va fi dr. Russell Staples, de la Universitatea Andrews, decanul de vârstă al misiologilor adventiști. De asemenea, vor fi prezenți fratele Ulrich Frikart și conducători ai unor uniuni interesate.

Întâlnirea de deschidere va avea loc miercuri, 4 august, ora 19, iar conferința se va încheia o dată cu Sabatul din 7 august.

Înscrierile și solicitarea de informații suplimentare se fac în scris pe adresa Uniunii Române, cu mențiunea: Pentru Conferința Misionară, sau prin Internet, la adresa comunicatii@adventist.ro.

chiar eroică. Mediul diferă destul de mult. În afară de fratele Titi Gâdea, care a fost selectat în urma unei solicitări a Uniunii din Spania, sunt angajați alți patru pastori veniți din România. Institutul Adventist Spaniol de la Sagunto are deja absolvenți și studenți de origine română și, dacă va mai avea posibilitatea să angajeze alți pastori pentru bisericele românești, Uniunea Spaniolă va angaja numai dintre aceștia. Avem relații prietenești, de sprijin, cu pastorii tuturor bisericilor românești din Spania și din toate celelalte țări unde sunt români adventiști.

Cum ați trăit ziua de 11 martie?

A fost foarte apăsător. Pe măsură ce se acumulau veștile despre numărul uriaș de morți și despre distrugerile îngrozitoare produse de explozii, atmosfera era din ce în ce mai apăsătoare. Mulți au trăit momente insuportabile în așteptarea unor vești de la sau despre cei dragi. Mulți s-au cutremurat când și-au dat seama cât de aproape fuseseră de moarte, dar

fuseseră protejați în mod providențial. Pierderile printre românii adventiști ar fi putut să fie mult mai mari. Pastorii noștri au fost foarte activi în acele zile. Președintele Uniunii Spaniole, fratele Alberto Guaita, a pus mult suflet în vizitarea celor afectați. Fratele Frikart a fost permanent în contact cu Madridul, pentru a sprijini spiritual întreaga comunitate adventistă de limba română.

Care vor fi consecințele pe termen lung?

Cred că ceva s-a schimbat ireversibil. Este ca după 11 septembrie 2001 în Statele Unite. Încrederea și siguranța nu se vor recăștiga ușor sau poate se vor deteriora și mai mult. Este posibil ca simțământul de „străin” să se accentueze. Unii mi-au vorbit destul de hotărât că a sosit timpul să se întoarcă în România.

Și i-ați încurajat să o facă?

Fără îndoială că fiecare persoană este binevenită. Unii vor putea să trăiască în țară la un nivel material comparabil, fără limitările și

umilirile de care au parte imigranții. Nu rareori aud spunându-se: „Lucrez aici și câștigul nu este mult mai mic decât în străinătate. Dar sunt la mine acasă și mă simt bine”. Afirmații de felul acesta au greutatea lor. Când sunt în joc interese spirituale, nu trebuie să conteze numai câștigul bănesc. Dar cred că o decizie de revenire în România este la fel de importantă și la fel de pretențioasă ca decizia de a părăsi România. O asemenea hotărâre trebuie luată cu consultarea întregii familii, după o examinare serioasă a realității. Pregătirile pentru revenire, dacă sunt bine făcute, asigură o reintegrare reală în viața din România. Altfel, cel care se întoarce nu își mai găsește rostul nicăieri.

Încă o dată spun că factorii spirituali trebuie să aibă întâietate. Dacă nu s-a putut forma o convingere a misiunii în cadrul șederii într-o țară străină, aceasta trebuie descoperită în țara de origine. Nimic nu vine de la sine, ci prin efort serios, prin cercetarea Cuvântului lui Dumnezeu și prin rugăciune.

La odihnă

NICOLETA DIAC

O victimă a atentatului din 11 martie 2004, dar nu doar atât!

Fiind născută la 25 august 1977 și crescută într-o familie catolică, de mic copil, obișnuia să meargă la biserica din satul natal, Săbăoani, și să se roage: „Doamne, Te rog să-mi dai înțelepciune și o vorbire clară și plăcută!” Și Dumnezeu i-a răspuns. I-a dat înțelepciune să deosebească binele de rău și o vorbire clară pentru a-i sfătui și a-i îndemna pe oameni să trăiască potrivit principiilor creștine.

După ce a terminat liceul, lucrând în București, a fost invitată să participe la slujba religioasă ce se desfășura într-o Biserică Adventistă. I-a plăcut acolo și s-a integrat repede în rândul acestor credincioși, ca și cum le-ar fi aparținut dintotdeauna. Nu avea altă bucurie mai mare decât să meargă la biserică! Oricât de obosită ar fi

fost de munca întregii săptămâni, alerga acolo și se întorcea recomfortată. Era interesată de planul lui Dumnezeu cu privire la ea și de aceea întreba mereu: „Doamne, ce vrei să fac? Doamne, ce vei face cu mine?” Se ruga cu ardoare pentru călăuzire și Domnul o călăuzea.

Nu bănuiam că Spania, unde plecase pentru a-și câștiga banii necesari cumpărării unei locuințe, va fi locul unde își va pierde viața. Numai Dumnezeu știe de ce a chemat-o la odihnă! În urma ei rămănea lumină, curățenie, bucurie.

Obișnuia să studieze, să se roage, să vorbească cu Dumnezeu și să noteze gândurile pe care le primea de la El. Astfel, într-unul din caietele personale, scria de parcă ar fi știut că sfârșitul îi va fi adus de un vânt năprasnic, amestecat cu foc. A transcris poezia „O frunză” ca și cum s-ar fi identificat cu ea:

*O frunză s-a desprins din pom
Și mâna mea, mână de om
S-a-ntins îndată, uite-așa,
Și frunza a căzut în ea...*

*Am stat privind la ea uimit,
Și-atâtea gânduri mi-au venit...*

*Era o frunză dusă-n vânt
Spre-a fi-ngropată în pământ.*

*Dar a căzut în mâna mea,
Și-am zis: „Eu nu te voi lăsa,*

*Ci te voi duce chiar acum
La casa mea și, în album,*

*Te voi păstra cu îngrijire
În cartea mea de amintire!”*

*Și-acum, privirea mi-o ridic
Spre tronul harului și zic:*

*„Părinte, dacă voi cădea,
Luat de vânt în vremea grea,*

*Și când cu sufletul înfrânt
Voi fi aproape de pământ,*

*Întinde-atuncea mâna Ta
Și lasă-mă să cad în ea,*

*Mă spală de noroi și scrum
Și pune-mă-n al Tău album!*

*Păstrează-mă-n a Ta iubire
În cartea Ta de amintire*

*Ca împreună cu cei vii
Să înverzesc în veșnicii!”*

CONDUCEREA

CARE RĂMÂNE ÎN VEAC

Pentru că nici Fiul omului n-a venit să I se slujească, ci El să slujească și să-Și dea viața ca răscumpărare pentru mulți (Matei 20,28).

Dacă luăm în considerație Evanghelia ca pe o carte de teoria conducerii, vom găsi cel puțin șapte pasaje semnificative. Textul de mai sus este unul dintre acestea. În cursul celor trei ani și jumătate cât a stat Isus cu ucenicii Săi, învățătura privitoare la stilul de conducere pe care Domnul a dorit să-l aplice bisericii Sale a fost conducerea slujitoare.

În *Manualul pastorului*, ediția 1999 în limba română, pagina 135, putem citi: „Conducerea creștină este o conducere slujitoare... Când sunt ispițiți să folosească rolul de conducători pentru a exercita puterea asupra semenilor lor, pastorii trebuie să-și aducă aminte cât de contrar este acest lucru cu învățăturile lui Isus Hristos... [ei trebuie să-și aducă aminte că] slujirea este o acțiune voluntară. Este alegerea de a fi în serviciul altora.”

Pentru că noțiunea de *conducere slujitoare* este foarte mult folosită în teorie și prea puțin pusă în practică, ne vom lua ca obiectiv în acest articol a clarifica principiile de bază ale acestui model de conducere.

1. Oamenii se conduc, lucrurile se administrează

Atunci când ai de-a face cu oameni, nu poți proceda ca atunci când ai de-a face

cu obiecte neînsuflețite. Deosebirea principală este mult mai profundă decât faptul că oamenii nu stau acolo unde îi pui, în timp ce obiectele rămân locului. Oamenii sunt mai mult chiar decât materie vie. Ei au minte și inimă. Ei trebuie să fie convinși să se miște în direcția favorabilă propriului interes. Grijă față de un bibelou de porțelan este o nimica față de păstoria oamenilor diferiți de tine și diferiți unii de alții.

Lucrurile pot fi trase și împinse, le poți ridica și lua pe sus, dar oamenii trebuie atrași și impresionați. Ceea ce îi mișcă cel mai puternic pe oameni este disponibilitatea și prețuirea, spiritul de sacrificiu și interesul altruist față de ceea ce îi frământă.

Conducătorii creștini sunt responsabili și față de bunurile încredințate, dar adevărata valoare se află în oamenii pentru care lucrează. A conduce este mai aproape de a influența decât de a exercita autoritate.

2. Poziția îți conferă autoritate, dar influența se câștigă prin muncă

În general, oamenii privesc la conducătorii lor ca la niște persoane care exercită o anumită autoritate. Aceasta este o formă de putere care face conducerea să devină un subiect interesant, dorit și căutat. Dar adevărata valoare a conducerii nu constă atât de mult în forța de persuasiune a conducătorului, cât în puterea acestuia de a produce schimbări stabile. Această putere aparține mai degrabă caracterului decât funcției publice. Dedicarea și angajamentul celui care merge în frunte se transmite fără greutate celor care vin după el. Convinge-

Ion Buciuman

secretar,
Asociația Pastorală,
Uniunea Română

rile și frământările sufletești, speranțele și viziunea trec de la suflet la suflet fără nici un efort special. Spiritul conducătorului se împărtășește urmașilor ca o moștenire câștigată cu munca sufletului.

3. Adevărata conducere păstrează echilibrul între sarcini și relații

Cei chemați la harul de a conduce pot ocupa poziții extreme în ce privește rolul lor. Unii pot fi atât de preocupați de sarcinile de îndeplinit, încât să neglijeze să dezvolte relații armonioase cu cei din jur. Alții pot fi atât de absorbiți de crearea podurilor dintre suflete, încât să-și piardă simțul acțiunii și să uite țintele de atins. Structurile de personalitate îi recomandă și-i avantajează pentru una sau pentru alta. Exemplul suprem al Învățătorului venit de sus este că, în timp ce-i atrage pe oameni la Sine, El îi implică în realizări vizibile și le oferă rezultate și schimbări concrete.

jur. Când se întorceau să-L hrănească la Fântâna lui Iacov, ucenicii Săi au fost uimiți să constate că altcineva li dăduse să mănânce. Satisfacția personală pe care o simțea privind pâlcurile de samariteni care veneau la Sine era mai mare decât foamea, setea sau somnul. Spiritul slujirii se afla în natura Sa.

4. Nevoile tuturor sunt importante: și ale celor din afară, și ale celor din biserică

Uneori, membrii se întreabă dacă este normal ca eforturile bisericii să fie îndreptate exclusiv pentru creștere numerică și adunarea de noi suflete. O asemenea întrebare are deplină acoperire în realitățile actuale. Creșterea externă este doar o latură a vieții de biserică, cealaltă latură are de-a face cu ridicarea nivelului vieții interne. Astfel, spiritualitatea creștină înseamnă închinare și misiune în același exercițiu de slujire față de Dumnezeu și față de oameni. Umilința specifică servului credincios este apreciată și într-o direcție, și în cealaltă.

5. Cel mai important factor de succes este dispoziția de a sluji

Când a ajuns să le predea ucenicilor lecția despre spiritul conducerii creștine, Mântuitorul avea deja o recunoaștere unanimă în ceea ce privește înclinația înnăscută de a fi la dispoziția celor din

6. Tiparele clasice sunt date spre nimicire

Observația făcută acum două mii de ani, că popoarele au stăpânitori mai mult sau mai puțin aspri, se dovedește a fi tot atât de adevărată și astăzi. Concepțiile vechi sau moderne despre conducere se bazează pe exercițiul de putere și pe intervenția în forță. Când este vorba despre o conducere creștină autentică, exact puterea este subiectul principal supus abstenenței. În pustia ispitei, Mântuitorul ne-a arătat că sensul puterii este spre sine, nu spre ceilalți. El a arătat că puterea stăpânirii de sine stă la baza biruinței autentice. Acest lucru trebuie să producă o revoluție care să demoleze tiparele de conducere preferate de spiritul lumii și specifice modului de gândire fără Dumnezeu.

7. Influența se clădește pe sacrificiu

Prețul care se cere plătit pentru a atrage atenția celor din jur se achită din contul personal.

Când alții sunt sacrificați pentru a atrage atenția la sine, rezultatele sunt respingerea și disprețul. Este remarcabilă afirmația lui Ioan Botezătorul, care spune că Cel ce vine după el trebuie să crească, iar el trebuie să scadă. Personalitatea sa, obișnuită să se confrunte cu asprimea pustiei și cu răutatea oamenilor, este în contrast cu o asemenea formulare. Ceva din spiritul divin se află în cuvintele și trăirile sale atunci când își declară programul ca înainte-mergător al lui Mesia. Însuși caracterul divin se oglindește în această frază celebră. Legea de aur a universului este astfel afirmată. Sacrificiul de sine este lecția de bază a mântuirii noastre. Prin jertfa Sa liber aleasă Se califică Bunul Păstor. Aceeași măreție transformă un om simplu într-un slujitor cu succes al cauzei Împărăției. Aceasta este conducerea creștină eficientă.

8. Nu poți schimba pe alții, deci ocupă-te de tine

Alături de secretul renunțării de sine se află un alt mare secret al conducerii slujitoare. Acesta este secretul căutării de sine. Acest lucru presupune să-ți iei suficient timp pentru clarificări privind identitatea, misiunea și chemarea personală. Isus cunoștea foarte bine acest secret. A fi orientat spre nevoile altora nu trebuie să-l conducă pe un slujitor al Evangheliei să nu mai acorde timp și importanță propriilor nevoi sufletești. Învățătorul venit de sus era neobosit în alergarea lucrării zilnice pentru alții, dar Nicodim știa locul unde El era retras pentru a Se zidi pe Sine în credința și părtășia Sa cu Tatăl. În sejurul Său nocturn se ascunde taina călătoriilor Sale zilnice. Până nu te ocupi de tine cu îndestulare, nu poți și nu știi cum să-i ajuți pe alții. Conducerea slujitoare începe cu sinele și se răsfrânge generos asupra celorlalți. Aceasta este conducerea ce nu va pieri niciodată.

Sunt om mare

Era iulie 1966, în Bussum, Olanda, iar Cristina, care avea 11 ani, se simțea deja om mare. Mama îi dăduse voie să vopsească ușa și tocul ferestrei de la camera ei. Acum ardea de nerăbdare să se apuce de treabă.

Datorită influenței hippy din acea vreme, erau la modă culorile tipătoare, îndrăznețe. Cristina a ales un albastru intens pentru tocul ferestrei și al ușii, iar pentru contrast, un portocaliu la fel de strălucitor. Pereții urmau să rămână albi.

Când familia ei s-a mutat în duplexul din cărămidă roșie, Cristina a primit dormitorul luminos dinspre miazăzi. Era mai bolnăvicioasă de felul ei, iar părinții sperau că, dacă stă într-o cameră însoțită, va deveni mai rezistentă. În plus, dormitorul avea și balcon. Cristina putea privi de acolo spre casa prietenei sale, aflată în apropiere. Fata se simțea norocoasă.

Fredonând ușor, a deschis capacul cutiei cu vopsea albastră. „Nu voi avea nevoie de bandă de protecție pentru margini, așa cum mi-a spus mama”, a hotărât ea. „Nu-mi tremură mâna și lucrez drept.” Deodată a tresărit. Cineva se strecurase în spatele ei.

– M-ai speriat! a spus ea, întorcându-se spre cea mai bună prietenă a sa, Beatrix.

– Am intrat pe ușa din spate, chicoti Beatrix. Ai de gând să vopsești totul singură?

– Bineînțeles! Vrei să mă ajuti? Vopsim întâi bordura cu albastru, apoi muchia cu portocaliu.

– Simpat! spus admirativ Beatrix.

Apoi a înmuiat pensula în vopsea și, așa, picurând, a traversat cu ea camera spre ușa de la balcon. Cristina s-a uitat lung la dâra de vopsea albastră. „Ei, cui ce-i pasă? De-asta am acoperit dușumeaua cu hârtie.”

Râzând, fetele au mănjit tocurile de la ferestre și ușa cu vopsea albastră. Era distractiv să faci împreună cu o prietenă treburi de oameni mari. Pe alocuri, albastrul a curs pe muchiile care urmau să fie vopsite cu portocaliu, pe hainele fetelor, pe geamuri și pe podea. Prietenele sporovăiau fericite în timp ce lucrau.

Chiar atunci, mama Cristinei a intrat în cameră. De fapt, a rămas o clipă în ușă, privind nedumerită haosul dinăuntru. Apoi, a spus autoritar:

– Beatrix, este timpul să te duci acasă.

Cristina, jenată, a petrecut-o pe Beatrix cu privirea. Mânioasă, și-a dat peste umeri codițele ei lungi, blonde și împletite. Ochelarii cei groși i-au alunecat de pe nas și s-au zdrobit de podea.

Acum mama chiar era supărată. Nu doar camera era un dezastru, ci și ramele ochelariilor rupte, iar pe ea o așteptau câteva ore de muncă. I-a spus Cristinei exact ce gândea.

Mai târziu, Cristina a fost trimisă până la mătușa ei, ca să împrumute niște solvent de curățat, pentru că pe al lor îl consumaseră deja. Furioasă, mergea cu pași îndesați. Încă era supărată că mama o trimisese acasă pe Beatrix. Ochii îi scânteiau din spatele ochelariilor grei, lipiți cu bandă adezivă. „Nu e vina mea că Beatrix a făcut mizerie”, gândea ea încruntată. „De ce s-o fi supărat mama chiar așa? Nici nu îmi vine să mă mai întorc acasă!”

Mătușa s-a bucurat să o vadă pe Cristina și, după ce a luat solventul, nepoata s-a întors acasă mai bine dispusă. Pe drum, Cristina s-a întâlnit cu o fetiță care vindea flori la colț de stradă. Fetița își ștergea lacrimile de pe obraz. Cristina s-a oprit și a întrebat-o dacă putea să o ajute cu ceva.

– Nu am reușit să vând toate florile, așa că nu o să primesc nimic de mâncare diseară, i-a spus mica florăreasă. Mi-e atât de foame!

Cristina a simțit în buzunar zornăitul banilor – bani pe care îi primise de la unchiul ei cu o săptămână în urmă.

– Ține, i-a spus ea, amintindu-și că acasă o așteaptă o cină gustoasă. Îți cumpăr toate florile cu trei dolari.

Acum Cristina se simțea foarte bine, ca un om mare. La urma urmei, poate că fuga de acasă nu era cea mai inteligentă soluție.

Traducere de Oana Pascu

Bonnie Walker

Adventist Review,
februarie 2003

Ora familiei

Invită-ți familia la altar.

Vorbiți despre ocazii când ați fi dorit să fugiți de probleme sau când v-ați simțit nedreptățiți. Unde era atunci Dumnezeu?

Iona a fugit și s-a ascuns în hala unei corăbii care mergea în altă direcție. Unde era Dumnezeu?

Poate că și tu cunoști pe cineva care ar vrea „să fugă”. Cum ar putea familia ta să o ajute pe această persoană?

Comitetul de bilanț

Cernica 23-24 martie 2004

La începutul fiecărui an, Comitetul Uniunii Române se întâlnește pentru a evalua, a reflecta și a-I mulțumi lui Dumnezeu pentru activitățile și proiectele bisericii care s-au derulat în anul anterior. Astfel, în zilele de 23-24 martie 2004, la Cernica, s-a desfășurat, într-o atmosferă caldă, deschisă, ședința de bilanț a Comitetului Executiv al Uniunii.

În centrul discuțiilor întâlnirii a fost *Vremea Speranței*, programul misionar care a înșuflețit și a dat speranță întregii biserici în acest an. Chiar din primele cuvinte ale raportului președintelui Uniunii, înțelegem că acest program a adus multă bucurie în inima multor credincioși și necredincioși: „Deși la data scrierii acestui raport nu sunt compilate rapoarte finale la nivel național, observațiile directe mă îndreptătesc să cred că *Vremea Speranței* și-a justificat pe deplin numele. Multe adunări au fost mai pline decât ne-am așteptat noi înșine. În locuri unde renumele adventiștilor, cu semnul minus în față, nu prevestea nimic bun, oamenii au depășit prejudecățile și ne-au copleșit cu dorința lor după Dumnezeu și mântuire.

Participarea celor 117 persoane sau echipe din proiectul *Global Evangelism* a fost o binecuvântare pe multiple planuri. Conceput ca un schimb de resurse, de energie și inițiativă misionară, ca o școală practică, programul a fost o reușită. România a intrat mai curajos în circuitul internațional. Pe parcursul pregătirilor și al desfășurării proiectului, am primit numeroase aprecieri pentru competența și precizia cu care a lucrat echipa de la uniune și conferințe. Toate acestea au facilitat înscrierea Institutului de la Cernica și a Școlii de la Brăila în orbita evanghelizării internaționale. În vara aceasta, la 75 de ani de la trimiterea fratelui Constantin Tolici în Madagascar, 13 studenți vor merge pe urmele sale și vor reînvia o tradiție strălucită.

Dar *speranțele* de la *Vremea Speranței* – speranțe confirmate – sunt tinerii și surorile. Cele două categorii înseamnă resurse care, fără să fi fost neglijate în trecut, nu au fost niciodată folosite potrivit potențialului lor.

Ce potențial uriaș avem în mâini într-un moment de cumpănă al istoriei! Domnul să ne ajute să-I punem la lucru cu iubire și înțelepciune!”

În același ton, și Asociația Pastorală a evidențiat noutățile acestei experiențe misionare: „În organizarea și planificarea actualului an evanghelistic au apărut o serie de elemente noi, precum: schimbul de experiență cu laici din străinătate, începători în evanghelizarea publică și implicarea departamentului de tineret și slujirea femeii în campaniile de anul acesta.”

Privind din perspectiva statisticilor, secretarul Uniunii amintea: „Deși rubricile statisticii au rămas aceleași, iar cifrele înscrise sunt cele obișnuite, numele din dreptul cifrelor sunt și de data aceasta altele. Alte persoane – bărbați și femei, tineri și copii – și-au schimbat domiciliul (în cele mai multe cazuri peste graniță) – 2.347; noi nume au fost adăugate prin botez și vot în registrele familiei așteptătorilor revenirii – 1.858, în timp ce altele au fost șterse, cu rugăciunea ca ultima strigare să-i afle reveniți în staul – 855 excluseri.

A mai rămas coloana îndoliată a celor ajunși la sfârșit de cale, rescrisă cu noi accente de mânie ale potrivnicului care știe că are puțină vreme. Cei 1.032 de adventiști trecuți la odihnă în anul 2003 ne provoacă să nu uităm cele aproximativ 200 de victime ale trenurilor morții din Spania, dintre care 21 au fost concetățenii noștri (5 dispăruți și 16 morți), din numărul lor fiind Nicoleta Diac – sora noastră din Săbăoani – și Emilian Popescu – fratele nostru din Buzău.

Anul 2003 ne-a fost oferit ca milostivă ocazie de pregătire pentru provocările anului 2004. Sunt convins că statistica va fi curând rescrisă după gramatica glorioasă a reînșuflețirii promise.”

Raportul financiar ne-a ajutat încă o dată să înțelegem că vistieria Domnului depinde mai mult de spiritul credincios al celor care Îl slujesc decât de economia unei țări. „Anul 2003 din perspectivă financiară continuă să ofere o situație bună datorită creșterii veniturilor înregistrate în zecimi și daruri, precum și a proiectelor ce au fost realizate. Creșterea zecimii în anul 2003 față de anul 2002 este evidentă atât în cifra absolută, cât și în procente.

Rata inflației în cursul anului 2004 a fost de 14,1%. Eliminând efectele inflației prin reactualizarea creșterii procentuale, aflăm creșterea reală, care în anul 2003, față de anul

Gabriel Dincă
redactor-șef

2002, a fost de 13%. Acest lucru se poate datora creșterii veniturilor membrilor din țara noastră, dar exprimă în același timp atașamentul față de valorile credinței și credincioșia față de Dumnezeu. Privind în urmă la tot ce s-a realizat pe plan financiar, numărul mare de proiecte și investiții în cursul anului 2003, vrem să ne exprimăm recunoștința față de bunul Dumnezeu pentru călăuzirea și binecuvântările Sale. Dumnezeu a binecuvântat pe poporul Său, iar toată slava I se cuvine."

În urma prezentării acestui raport, s-a luat un vot de recunoștință pentru contribuția membrilor bisericii.

Revenind la Vremea Speranței, care a fost subiectul fierbinte al acestei perioade, putem spune că rapoartele prezentate de președinții conferințelor au fost pline de speranță. Sacrificiul făcut de cei care au fost în țara noastră în schimb de experiență și de frații noștri a fost remarcabil. Comitetul a votat o declarație de recunoștință pentru

februarie și 6 martie, un număr de 173 de oaspeți din Statele Unite și Europa de Vest (Germania, Spania, Franța, Austria și Croația) au fost implicați în prezentări evanghelistice în 117 biserici adventiste din toată țara. Rapoartele pe care le-am primit, ca și observațiile pe care personal le-am făcut în 39 din cele 117 locuri unde au lucrat evangheliștii străini oferă câteva concluzii utile.

Elemente pozitive: totalul prezenței medii (10.956) este foarte apropiat de totalul membrilor bisericilor în care s-au organizat aceste evanghelizări (11.814); prezența medie neadventistă (4.003, dacă luăm în calcul toate cele 19 ocazii, inclusiv cele din Sabat dimineața, sau 4.378, dacă luăm în calcul doar prezența din cele 16 seri) reprezintă 39% sau 43%, după caz; din totalul de 4.003 persoane neadventiste prezente, în medie 2.678 au fost cuprinse în activități de follow-up (891 înscrise la clasele de botez și 1.544 la alte activități); în 4 conferințe (Moldova, Oltenia, Transilvania de Sud și Muntenia),

ventistă este, precentual, mult sub cea din conferințele în care au fost implicate mai degrabă comunități mici sau localități cu slabă prezență adventistă; în două conferințe, procentul celor înscrși la activități follow-up din totalul participanților este între 22 și 26.

Ca o încoronare a binecuvântărilor cerești, Departamentul Tineret a prezentat înaintea comitetului bucuria inimii lor: „Multitudinea de proiecte coordonate de departamente (sociale, educative, de binefacere, ecologice, pentru promovarea sănătății, seminarii publice etc.), cu scopul de a-i ajuta pe tineri să învețe să transmită în mod consecvent și practic iubirea lui Dumnezeu, au ajutat în același timp ca eforturile evanghelistice ale bisericii să fie mai eficiente. Congresul tinerilor adventiști *Impact 2003*. Pentru că ne pasă! poate fi rezumat în câteva cuvinte: entuziasm, diversitate și creativitate în slujire. Evenimentul a cuprins două faze: proiectele sociale sau misionare desfășurate în presesiune și programul public din Sabat și duminică. Presesiunea, la care au participat în jur de 500 de delegați din toate conferințele, a asigurat implicarea tuturor într-unul sau două proiecte publice. În plus, în fiecare dimineață și seară au fost organizate momente de consacrare și închinare, ocazii de raport și părtășie. Proiectele au fost desfășurate în parteneriat cu Agenția Națională Antidrog și cu Direcția de Sănătate Publică."

Ca o privire de ansamblu a acestui comitet, putem spune că toate departamentele au fost orientate în împlinirea misiunii bisericii: prin seria de conferințe biblice, susținute în bisericile locale, prin promovarea imaginii publice, prin dezvoltarea unui sistem de învățământ adventist de calitate, prin promovarea principiilor de sănătate de către expozițiile de sănătate și pentru toate acestea putem spune cu toată convingerea că bunătatea lui Dumnezeu a fost revărsată din plin asupra bisericii noastre și Lui îi aducem toată lauda și mulțumirea pentru tot ce s-a realizat.

fratele Robert Folkenberg și colaboratorii săi. Un vot asemănător a fost luat pentru fratele Valeriu Petrescu și colaboratorii săi, pentru coordonarea întregului proiect.

În raportul său, fratele Petrescu spunea: „Ca parte a activităților Anului Mondial al Misiunii, Uniunea Română a organizat perioada de evanghelizare ianuarie-martie 2004 în toate comunitățile adventiste din țară. Una dintre componentele acestui program național a fost colaborarea cu *Global Evangelism* din Conferința Carolina. Conform înțelegerilor realizate cu fratele Robert Folkenberg, între 20

procentul celor înscrși la activități follow-up din totalul participanților neadventiști este de peste 60%; în două conferințe (Moldova și Banat), prezența neadventistă a fost de peste 50%; chiar și în Conferința Oltenia, unde au fost implicate comunități cu număr foarte mare de membri, prezența neadventistă a fost de 25% sau 27%.

Elemente negative: în 4 conferințe există un număr de 17 comunități care nu au nici un participant înscris la activități de follow-up; în conferințele unde au fost implicate comunități cu un număr foarte mare de membri, prezența nead-

Am fost bolnav...

Nu avem nici o relatare despre Isus bolnav. Cuvintele lui Isus la judecată sunt o expresie a identificării Sale cu bolnavii și suferinții acestei lumi. „El suferințele noastre le-a purtat, și durile noastre le-a luat asupra Lui” (Is. 53,4). De aceea, El este mereu înfățișat ca Unul care vine la cei bolnavi și în suferință. În tot cursul vieții Sale pământești, a fost atras în mod irezistibil de bărbați și femei grav vătămați de boală, desfigurați până când aproape că nu mai rămânea în ei nimic din demnitatea umană.

Noi suntem mai degrabă atrași și dorim să ne identificăm cu cei tineri, frumoși, sănătoși și faimoși. Am vrea să fim mereu în preajma lor – dar și pe ei îi părăsim atunci când își pierd atractivitatea. Nu ne place să fim în preajma celor bolnavi – suntem respinși de înfățișarea lor, de descurajarea și pesimismul lor, de nevoile lor. Dar Isus dorește și astăzi să fie recunoscut în cei care suferă și sunt ruinați de boli și accidente. El nu ne întreabă dacă îi căutăm și îi răsfățăm pe cei sănătoși, tineri și doriți, dar dă o importanță incredibilă purtării noastre cu cei respingători din cauza bolii lor. El „uită” să ne atragă atenția la riscul de contaminare, ci pare preocupat mai mult ca aceștia să simtă atingerea iubitoare a copiilor Săi.

Adrian Bocăneanu

președinte,
Uniunea Română

A cui este binecuvântarea mai mare?

Am fost atât vizitat, cât și vizitator. La treisprezece ani, izolat într-un spital de boli infecțioase, departe de familie, am rămas uimit când pastorul meu (fratele Emilian Pătrașcu, din nefericire decedat înainte de vreme) a venit la mine. Cele câteva portocale pe care mi le-a adus au fost cele mai bune din viața mea. Dar am și vizitat. Casa părinților mei fiind aproape de spital, am fost trimis de sute de ori să duc mâncare la bolnavi internați, ca și după ieșirea din spital. Cred că și acum sunt binecuvântat de recunoștința și de rugăciunile celor la care mergeam – recunosc, mai mult din datorie decât din îndemnul inimii. Ca pastor stagiar în București, în anii 1978-1980, urmând exemplul fratelui Con-

stantin Alexe, am vizitat spitalele așa de mult, încât, ca să-mi fie mai ușor să intru, aveam aproape tot timpul la mine un halat alb. Probabil că eram încă prea tânăr pentru o împreună-simțire intensă, pasionată, dar am avut enorm de câștigat.

Când auzim temerile celor în suferință și când ne împărtășim de simțăminte lor de pierdere ireparabilă, de iminență a morții, existența capătă cu totul alte culori, criteriile după care stabilim ce așteptăm de la viață se schimbă radical și, sper, permanent. Este ca și când, efectiv, Îl întâlnim pe Isus în persoana celui bolnav. De aceea, „mai bine să te duci într-o casă de jale decât să te duci într-o casă de petrecere; căci acolo îți aduci aminte de sfârșitul oricărui om, și cine trăiește, își pune la inimă lucrul acesta. Mai bună este înfristarea decât râsul; căci prin înfristarea feței inima se face mai bună. Inima înțelepților este în casa de jale...” (Ecl. 7,2-4).

Recăștigarea unei moșteniri

Ritmul tot mai agitat al vieții, pretențiile în creștere, individualismul și egoismul se vădesc în neglijarea practicii vizitării celor în suferință. Pavel era conștient că și Satana luptă ca să ne împiedice: „Noi, fraților, după ce am fost despărțiți câțeva vreme de voi, cu fața, dar nu cu inima, am avut cu atât mai mult dorința să vă vedem. Astfel, o dată și chiar de două ori am voit (eu, Pavel, cel puțin) să venim la voi; dar ne-a împiedicat Satana” (1 Tes. 2,17.18). Înseamnă că Satana știe cât de prețioase sunt vizitele creștinilor. Înseamnă că este nevoie de un efort conștient, deliberat și sistematic pentru recăștigarea moștenirii prețioase a vizitării celor în suferință. Și am încredere că se manifestă tendințe pozitive, încurajatoare, așa cum o arată scurtele rapoarte care însoțesc acest articol.

Un serviciu al prezenței

Izolarea este o boală în boală – o suferință secundară, mai grea uneori decât suferința propriu-zisă. De aceea prezența noastră, simpla

Ce înseamnă vizitarea pentru comunitatea Văleni

Vizitarea membrilor comunității este o realitate de care se leagă în mod direct atmosfera din comunitatea Văleni, Dâmbovița. De-a lungul timpului, am observat că „temperatura” bisericii variază în funcție de implicarea în această activitate. Deschiderea, ospitalitatea, dragostea frățească au fost caracteristicile acestei comunități și, pentru că ne dorim permanentizarea lor în viitor, facem din vizitare o prioritate. Vizitele prilejuate de orele de rugăciune din cursul săptămânii sunt cele mai întâlnite. Aproape în fiecare seară, în familiile diferite, frații și surorile se întâlnesc pentru a se ruga, pentru a studia, dar și pentru a împărtăși bucuriile și necazurile cotidiene. Slujbașii comunității (prez-

biterii și diaconii) sunt de asemenea implicați în vizitare. Motivația și frecvența nu sunt date doar de venirea Sfintei Cine, o dată la trei luni, ci de dorința de creștere, îndreptare și încurajare a celor aflați în impas. Ne-am mai putea referi și la vizitele care nu sunt organizate „de sus”, ci pornesc din nevoia legării relațiilor rupte, consolidarea relațiilor bune existente, ajutorarea în diferite probleme gospodărești. Sperăm ca, în continuare, vizitarea din timpul săptămânii să conducă la formarea atmosferei de familie, atât de necesară creșterii spirituale a fiecărui membru, cât și mărturiei eficiente.

Robert Mandache, pastor, districtul Văleni

prezență, este cel mai simplu serviciu pe care-l putem oferi, este cel mai bun dar de care dispunem. „Religiunea curată și neîntinată, înaintea lui Dumnezeu, Tatăl nostru, este să cercetăm pe orfani și pe văduve în necazurile lor...” (Iac. 1,27). Atât de simplu, atât de necostisitor, transmitem că viața merge înainte, readucem pe cel izolat în circuitul normal al existenței, îl menținem pregătit pentru reluarea unei existențe normale, utile. Totuși este potrivit să exercităm discernământ. Nu trebuie să lăsăm pe cel bolnav mai descurajat și mai speriat de viață decât înainte de sosirea noastră. Suntem trimiși ai lui Dumnezeu, purtători de vești bune. Avem exemplul lui Tihic, despre care Pavel spunea: „Tihic, preaiubitul frate și slujitor credincios în Domnul, vă va face cunoscut totul. Vi l-am trimis înadins, ca să luați cunoștință despre starea noastră, și să vă îmbărbăteze inimile” (Efes. 6,21.22).

Un serviciu al ajutorului

Pentru un pacient în spital, întotdeauna rămân nevoi pe care doar o persoană apropiată și iubitoare le poate îndeplini. Pentru un bolnav care se află acasă, grija treburilor nefăcute care se acumulează devine o piedică în calea vindecării. În acest caz, când vizităm, mâinile trebuie să fie mai harnice decât gura. Nu spune apostolul Ioan: „Copilașilor, să nu iubim cu vorba, nici cu limba, ci cu fapta...” (1 Ioan 3, 18)? Pentru o mamă bolnavă, un ceas de îngrijire acordat de copiii săi va prețui mai mult decât timpul petrecut cu ea în discuții „la marginea patului”. Puțină ordine în curte și în grădină la sosirea primăverii va reda demnitatea celui care suferă și pentru că nu poate să întâmpine sărbătorile

așa cum se cuvine. Așa că este loc pentru fiecare – și pentru cei cu „limba iscusită”, și pentru cei cu brațele deprinse la muncă.

Un serviciu al rugăciunii

Suferința este nedorită de Dumnezeu, dar este prilejul ca El să lucreze: „Este vreunul printre voi bolnav? Să cheme pe prezbiterii bisericii și să se roage pentru el, după ce-l vor unge cu untdelemn în Numele Domnului. Rugăciunea făcută cu credință va mântui pe cel bolnav...” (Iac. 5,14.15). Boala face să se ridice în suflet o mulțime de întrebări și temeri.

Dar după ce am reprezentat prin acțiuni prezența iubitoare a lui Dumnezeu, ne va fi mai ușor să vorbim despre El. După ce am deschis fereastra spre soare și primăvară, încurajările noastre vor fi credibile.

Și nu trebuie să fim în stare să răspundem deodată la toate întrebările. Putem să recunoaștem ignoranța noastră – dar să afirmăm că nimic nu poate să schimbe ceea ce știm sigur despre Dumnezeu: că ne iubește, că știe și că poate să aibă grijă de noi. Viața și moartea sunt terenul pe care El Se manifestă cu autoritate egală și nimic nu-L va împiedica să desăvârșească ce a început pentru noi.

Sfaturi pentru cei în suferință

1. Păstrați la îndemână numerele de telefon ale pastorului, prezbiterului și diaconului. Anunțați evoluția stării dumneavoastră.
2. Când urmează o internare, anunțați acest lucru. Imediat după aceea reveniți cu date privind spitalul, salonul, programul de vizitare. Dacă vizita la spital este inoportună, anunțați acest lucru și solicitați sprijin în rugăciune.
3. Dacă sunteți alte nevoi nerezolvate, anunțați diaconia.

4. Cultivați, pe cât posibil, o dispoziție plăcută, nepretențioasă. Aceasta va încuraja pe cei care doresc să vă viziteze.
5. În spital, cultivați relații prietenoase cu vecinii de salon și pregătiți-i, astfel încât vizita să le fie de folos și celorlalți.

Sfaturi pentru cei care vizitează

1. Efectuați vizita cât mai repede după ce ați aflat că este nevoie de dumneavoastră.
 2. Verificați cine mai face vizite, ca să evitați suprapunerile.
 3. Este bine ca vizitele la domiciliu să fie aranjate telefonic, iar cele la spital să se încadreze în programul de vizitare.
 4. De regulă, vizitele sunt scurte; în cazurile grave, vizita este înlocuită cu un telefon, o mică atenție trimisă prin membrii familiei și rugăciune.
 5. Vizitatorul nu ia locul medicului și respectă regulile instituției.
 6. Controlați-vă să nu purtați agenți patogeni suplimentari – bolnavii sunt mai sensibili.
 7. Pregătiți-vă pentru a transmite o stare sufletească de încredere, curaj și iubire.
 8. Fiți pregătiți pentru întrebări dificile privind providența, mântuirea și moartea. Unele boli induc o stare intensă de teamă. Nu evitați întrebările grele, nu contraziceți și nu corectați cu nervozitate exprimările nepotrivite, ci afirmați motivele simple, de bază, ale credinței.
 9. Nu-i uitați pe cei bolnavi după depășirea fazei acute. Vindecarea cere uneori timp.
 10. Aveți un cuvânt de apreciere și încurajare pentru familie și pentru personalul de îngrijire din spital.
- Lectură suplimentară: *Divina vindecare*, ed. 1997, pag. 202-250.

Vizitarea bolnavilor

Lucrarea de vizitare a bolnavilor din Spitalul Județean Arad a început în urmă cu vreo zece ani, la inițiativa și sub coordonarea pastorului Vasile Vărcuș. Am fost invitat de mai multe ori să particip și, de fiecare dată, vizitarea în spital mi-a oferit un element aparte al sfințirii Sabatului: slujirea celor în suferință. După o prezentare a Cuvântului lui Dumnezeu, în cadrul unui program religios, într-o sală special amenajată, urmează vizitarea celor care sunt imobilizați la pat. Lacrimile, mulțumirile și emoția celor internați, precum și a aparținătorilor îți oferă un

binefăcător simțământ de satisfacție, care izvorăște din faptul că, printr-un efort atât de mic, ai făcut pe cineva să se simtă mai bine, mai optimist și recunoscător lui Dumnezeu. Un cântec interpretat nepretențios, lectura câtorva versete din Scriptură și o rugăciune simplă, dar caldă și sinceră, pot să însemne atât de mult! Îmi amintesc acum de câteva declarații ale celor ce merg în această lucrare. Sora Emilia Floruț, din comunitatea Salem, Arad, îmi spunea: „Simt nevoia să-i vizitez pe bolnavi în spital și mă bucur când sunt în mijlocul lor. Prin lucrarea aceasta,

cred că urmez exemplul Domnului Hristos”. Sora Liliana Margine, din Micălaca: Mergând în saloane, ne apropiem de bolnavi și îi întrebăm de suferința pe care o au. Înțelegem, de fiecare dată, cât de multă nevoie este de prezența noastră acolo. Mi-aș dori ca mulți dintre noi să redescopere profunzimea Evangheliei, în lucrarea de slujire a celor suferinzi. Se poate vorbi în acest context despre o veritabilă întâlnire cu Mântuitorul: „Ori de câte ori ați făcut aceste lucruri... Mie Mi le-ați făcut” (Matei 22,40).

Narcis Ardelean, pastor, districtul Cuvin

90.000
Lei

Unde este mai multă putere? În cureaua sau în cuvânt?
Cum pot copiii mei să asculte de bunăvoie?

Încercarea de a-i face pe copii să asculte nu a fost niciodată mai ușoară și mai distractivă ca în această carte! Cu exemple fascinante și ușor de urmat, Kay Kuzma ne arată cum să-i iubim pe copii și cum să obținem din partea lor o ascultare de bunăvoie. Sunt abordate unele dintre cele mai provocatoare și reale exemple de neascultare, răzvrățire, respingere, singurătate, depresie și distragere a atenției și vă sunt oferite exemple unice și creative din viața reală, care vă arată cum să le tratați.

100.000
Lei

Comunicarea este cheia pentru o căsnicie fericită. Tu ai această cheie? Vrei să te bucuri de căsnicie? Acum ai ocazia să-ți îndeplinești dorința prin îmbunătățirea comunicării, fiindcă această carte îți dezvăluie secretele comunicării și te ajută să-ți înțelegi mai bine partenerul. Citește-o și vei descoperi cât de ușor este să comunici cu cel de lângă tine.

150.000
Lei

Ești părinte? Atunci cartea *Secretele părintelui deplin* este pentru tine! În ea vei găsi reflecții asupra respectului de sine al copilului, sfaturi cu privire la caracterul în formare și păstrarea copilului pentru Hristos (fiecare părinte își dorește acest lucru) și mai ales cum poți menține familia fericită și sănătoasă. Sunt, de asemenea, prezentate sfaturi nespuse de prețioase cu privire la corectarea anumitor obiceiuri greșite în copiii noștri și cum poate fi înlăturată rivalitatea dintre frați. Iar dacă ești la serviciu sau ești singur sau singură în educarea copilului tău, poți transforma minusurile în plusuri. Citește această carte plină de ilustrații și experiențe, care te va ajuta să ai o familie unită și fericită.

95.000
Lei

Cine nu și-ar dori mai multe felii de dragoste? Cine nu ar dori un cămin fericit în care dragostea și armonia să fie la ele acasă? Cartea *Taie-mi o felie de dragoste* poate fi cartea familiei tale. Ce putem face atunci când apar divergențele și tensiunile sau atunci când banii sau lipsa lor întunecă frumusețea căminului? Cum aș putea să-l apreciez mai bine și cum aș putea descoperi frumusețea sa? Sunt doar câteva dintre întrebările care au un răspuns deosebit de încurajator pentru tine! Acum, când multe familii au ajuns la faliment acum, când dragostea adevărată și curată este pe cale de dispariție, *Taie-mi o felie de dragoste* îți oferă rețeta pentru o familie fericită! Citește-o! Este pentru tine!